

ΑΧΙΛΛΕΩΣ Θ. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ

Ἰατρου.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ - ΠΟΙΗΤΗΣ

ΚΟΤΥΣ Ο Ε΄

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Τὸ ὄνομα Κότυς ¹⁾ φέρουσι πέντε βασιλεῖς τῶν ἀρχαίων Θρακῶν, τῶν ὁποίων ἡ καταγωγή ἀνάγεται εἰς τὸν Εὐμόλπον ²⁾, τὸν μυθικὸν ἥρωα τῆς ἀρχαίας Θρακίας. Τούτων Κότυς ὁ Ε΄, ἀκμίσας κατα τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰῶνος, θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν ³⁾ καὶ ὁ μόνος ἐστεμμένος ποιητῆς τῆς ἀρχαιότητος.

¹⁾ Ἀρχατοὶ βασιλεῖς τῆς Θρακίας φέρουσι τὸ ὄνομα Κότυς, τὸ ὁποῖον ἦτο λίαν διαδοχόμενον εἰς τὰς μεγάλας ἰθαγενεῖς οἰκογενεῖς τῆς Θρακίας. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος διατείνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ Ὑγῆθου π. Χ. αἰῶνος βασιλικὸς τις, φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐβασίλευε τῆς Μοισίας καὶ ὅτι εἶχε στείλει εἰς τὸν Ἀλυάττην, πατέρα τοῦ Κροίσου, ἐλεγκτήν τινα ὁμάδα ἐκ τῶν ὑπηρεσίων του (Θεμ. I, 23). Τὸ ἀνεκδοτὸν τοῦτο δὲν εἶχε βεβαίως οὐδένα ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ προσφέρῃ μίαν ψευδῆ ἱστορικὴν ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῶν Μυσοῶν τῆς Μ. Ἀσίας πρὸς τοὺς Μοισοὺς τῆς Θρακίας. Ἰδέαν γεννηθεῖσαν εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς συνηχίσεως τῶν δύο λέξεων.

Τὸ ὄνομα Κότυς ἔφερον ἐπίσης καὶ δύο ἄλλοι βασιλεῖς τῆς ἀρχαιότητος. Εἰς τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κλαυδίου (Τακίτου Annai. XI, 9) καὶ ἄλλοι τοῦ Βοσπόρου, ἀδελφὸς τοῦ Μιθριδάτου (αὐτόθι, XII, 15, 18).

Ὑπὸ τὸ ὄνομα Κότυς ἡ Κοτυτιὴ ἐλατρευέτο θρησκικῆ θεότης, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία πλήρης ἡδονῶν καὶ ἀκολασίας εἰσῆχθη ἐκ τῆς Θρακίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ τὴν Χίον, Κόρινθον καὶ Ἀθήνας. Ἐξ Ἑλλάδος μετεδόθη ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοτυτίτις ἢ Κοτυτίττα. Ἡ λατρεία τῆς εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ ὅπως καὶ τῆς Φρυγικῆς Κυβέλης, γινομένη ἐπὶ τῶν ὁρέων μετὰ θορύβου καὶ βαρβάρου ἔνθουσιασμοῦ. Οἱ δὲ τελοῦντες αὐτὰ ἐκαλοῦντο Βάλται, ἐνεκα τῶν καθαρμῶν τοὺς ὁποίους μετήρχοντο.

²⁾ Ὁ Εὐμόλπος ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, αἰοῦδος καὶ πολεμιστῆς συγχρόνως. Κατεβῆθ' εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὸς πρῶτος εἰσῆγαγε τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου (Ὀμηρ. ὕμνος εἰς Δημητράν, 154 καὶ 176). Οἱ δ' ἀπόγονοι αὐτοῦ ὀνομαζόντο Εὐμόλπειαι, ἔχοντες τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς τελέσεως αὐτῶν.

³⁾ Ὁβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου, Βιβλ. II, 9

Απόσπασμα ἐκ τῶν Θρακικῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ
Σταύρου Κένδρον τοῦ 1927

Κ Ο Τ Υ Σ Ο Α'

382—351 π. Χ. 1)

Κόνυς ὁ Α', βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν, διεδέχθη τὸν πατέρα του Σεύθην 2) περὶ τὸ 382 π. Χ. Ἦτο γνωστότατος εἰς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον. Μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ χρυσοῦ στεφάνου καὶ παρέσχον εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ Ἀθηναίου πολίτου. Ἐν τούτοις πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πολλάκις ἤλθεν εἰς ῥῆξιν, διότι οὗτοι ὑπεστήριζον τοὺς ἀντιπάλους του ἐν Θράκῃ. Κατ' αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην, ὅστις ἐπανειλημμένως ἐπολέμησε πρὸς αὐτόν. Τέλος ὅμως συνεμάχησε μετὰ τοῦ Κόνυος καὶ τὸ 382 ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα του, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε υἱὸν τὸν Μενεσθέα 3).

Καθ' ἦν ἐποχὴν Ἀλέξανδρος ὁ Φερραῖος κατῴθησε νὰ δηλώσῃ τὸ Δεῖγμα 4) τοῦ Πειραιῶς, αἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκινδύνεον νὰ χάσωσι τὰς σπουδαιότητας τῶν κτήσεών των, ὁ Κόνυς ἐπωφελεῖσθαι τῆς περιστάσεως ταύτης ὅπως παγιωθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του Ἰφικράτους. Οἱ Ἀθηναῖοι τότε χροὶν τῆς ἐξουσίας τοῦ γοήτρου αὐτῶν καὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἐν Θράκῃ ἀτυχῶν, αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν τὴν κατάλησιν τοῦ Καλλιστράτου στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργήσωσι κατ' αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο ἀπέστειλαν τὸν Αὐτοκλῆ, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ γενναίως κατὰ τοῦ Κόνυος. Οἱ στρατηγοὶ διεδέχοντο ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι τῶν προκατόχων των. Ὁ Τιμόμαχος, γυναικάδελφος τοῦ Καλλιστράτου, ἠγαγκάσθη καὶ αὐτὸς νὰ καταλίπῃ ἅπασαν τὴν χερσόνησον. Οὕτω δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Σησιός, ὁ κυριώτερος σταθμὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Κόνυος τῷ 360 π. Χ. 5). Τὸ δ' ἐπιὸν ἔτος, ὁπότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐνδρίσκοντο εἰς προστριβὰς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φερραίου, κατέλαβεν ἅπασαν τὴν χερσόνησον.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Κόνυς ἐδολοφονήθη ἀρχομένου τοῦ 359 π. Χ. (Ὀλυμπ. 105, 1) ὑπὸ τοῦ Πείθωνος καὶ Ἡρακλείδου, ἀδελφῶν ἐξ Αἴνου, ὁ θάνατός του ἐχαροποίησε τοὺς Ἀθηναίους, οἱ δὲ φονεῖς του ἐξυμνήθησαν ὡς ἥρωες τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐεργέται τῶν Ἀθηναίων 6).

1) Κατὰ τὸν Droysen ὁ Κόνυς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 380—357 π. Χ. (Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μεταφρ. Ἱ. Πανταζίδου, σελ. 449 ἐν ὑποσημείωσει).

2) Ὁ Σεύθης διεδέχθη τὸν θεῖόν του Σιτάλην περὶ τὸ 424 π. Χ. Περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Ἀλκιβιάδου.

3) Κορνηλίου Νέπωτος, Βίος Ἰφικράτους β. Δημοσθένους κατὰ Ἀριστοκρ. 156.

4) Δείγματα ἐξαλοῦντο καὶ τὰ δαίγματα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τὸ δημόσιον κατάστημα, ὅπου ἐξετίθεντο αὐτά. 5) Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοκράτους. 158.

6) Κατὰ τὸν Πλούταρχον οἱ φονεῖς τοῦ Κόνυος δὲν ἦσαν τυχαῖοι. Οἱ δύο Αἰνί-

Πρὶν ἢ ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Κότυος Κερσοβλέπτης¹⁾ κατώρθωσε βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ τολμηροτάτου στρατηγοῦ Χαριδήμου²⁾ νὰ ἐδραιωθῆ ἐπὶ τοῦ θρόνου. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰφικράτους συνεδέθη καὶ οὗτος μετὰ κηδεστίας μετὰ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Θράκης λαβῶν σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κερσοβλέπτου. Κατ' αὐτοῦ ἀπέστειλαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Κηφισόδοτον³⁾ μὲ στρατὸν καὶ στόλον, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ ἀναγνωρίσας τὴν ἀρχὴν τοῦ Κερσοβλέπτου.

Ὅταν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκα τοῦ Γ' (365—359 π. Χ.) διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἀνήλικος υἱὸς τοῦ Ἀμύντας καὶ ἐνεφανίσθησαν οἱ διάφοροι μνηστήρες τοῦ Μακεδονικοῦ θρόνου, μετὰ δὲ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Πausanίας, ὁ βασιλεὺς τῶν Λυγκηστῶν, ὁ Κότυς φίλα φρονῶν πρὸς αὐτὸν ἔστειλεν ἀρκετὴν βοήθειαν. Περὶ τῆς ἐνεργείας ταύτης τοῦ Κότυος δὲν ἔχομεν λεπτομερείας. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Φίλιππος κατώρθωσε νὰ καταβάλλῃ ὄλους τοὺς ἀντιπάλους του καὶ νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ θρόνου.

Ὁ Κότυς ἦτο διαβόητος εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον διὰ τὰ πλούτη του, τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν οἰνοποσίαν. Πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἐφέρετο σκαλιότατα καὶ ὡς ἀληθῆς τύραννος. Ὅταν δὲ τις τῶν φίλων του παρετήρησεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ του δὲν ἦτο βασιλική, ἀλλὰ παραφροσύνη, ἐκεῖνος ἀπήντησεν: «Ἄλλ' ἀκριβῶς ἡ συμπεριφορὰ μου αὕτη καθιστᾷ τοὺς ὑπηκόους μου σώφρονας καὶ λογικούς»⁴⁾.

ταὶ ἀδελφοὶ διετέλεσαν μαθηταὶ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Πλάτωνος. Ἴδε: Ἐρνέστου Κουρτίου, Ἑλληνικὴ Ἱστορία, μετὰ τὸ Σπ. Π. Λάμπρου, Τόμ. I, σελ. 125 καὶ 271.

¹⁾ Ὁ Κότυς ἀποθανὼν κατέλιπε τρεῖς υἱούς: τὸν Κερσοβλέπτην, τὸν Ἀμάδοκον καὶ τὸν Βαρισιδὴν ἢ Βηρισιδὴν, οἱ ὅποιοι διενεμήθησαν τὸ πατρικὸν βασίλειον. Ὁ Κερσοβλέπτης ἔλαβε τὸ κτίσιον λεγόμενον βασίλειον τῶν Ὀδρουσῶν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἐβρου, ὁ Ἀμάδοκος τὴν πρὸς δυσμὰς ἐκτεινομένην χώραν μέχρι Μαρωνείας, καὶ τέλος ὁ Βηρισιδὴς τὴν ἀπὸ τῆς Μαρωνείας χώραν μέχρι τῶν ὄριων τῆς Μακεδονίας περιλαμβανούσαν τὰ περὶ τὸ Παγγαῖον χρωσσορυχεῖα. Τοῦτον ἀποθανόντος μετ' ὀλίγον (τῷ 357 π. Χ.) ὁ Κερσοβλέπτης ἀπεξέσωσε τοὺς υἱούς του τοῦ πατρικοῦ βασιλείου, καθὼς καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμάδοκον, καὶ οὕτως ἐγένετο κτίσιον διοκλήριον τῆς Θράκης (πρὸβλ. Droysen, Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, σελ. 449 ἐν ὑποσημείωσει).

²⁾ Ὁ Χαριδήμος οὗτος κατήγετο ἐξ Ὀρεοῦ τῆς Εὐβοίας. Ὑπηρετήσεν ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην καὶ Τιμόθεον, ἀλλ' ἦτο ἀστατος τὸν χαρακτῆρα. Κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἀποστασίᾳ κατέφυγε τῷ 360 π. Χ. πρὸς τὸν Κότυν, βασιλεῖα τῆς Θράκης, τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν θυγατέρα σύζυγον τῷ 358 π. Χ.

³⁾ Ὁ Κηφισόδοτος διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς μαγιστῆ ὁ Δημοσθένης, εἰς πρόστιμον πέντε ταλάντων (κατὰ Ἀριστοκράτους 163), ἡ δὲ ἀποστολὴ του ἐγένετο πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κότυος.

⁴⁾ Ἐκ τοῦ Ἑλληνομνήμονος τοῦ Σπ. Π. Λάμπρου, Τόμ. VI, σελ. 164.

Παρ' Ἀθηναίῳ ¹⁾ σφίζεται ἀστεία καὶ τερατιώδης ἀφήγησις τοῦ κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Ἰφικράτους δοθέντος συμποσίου, ὅπου φέρεται ὁ Κόντος ὑπηρετῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς συνδαιτημόνας.

*Κατὰ τὴν ἀγορὰν μὲν ὑπεστρώσθαι
στρώμαθ' ἄλουργῇ μέχρι τῆς ἄρκτου·
δειπνεῖν δ' ἄνδρας βοτυροφάγους,
ἀνχημηροκόμας μυριοπληθεῖς·
τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι
μείζονας λάκκων δωδεκακλίνων·
αὐτὸν δὲ Κόντην περιεζῶσθαι
ζωμόν τε φέρον ἐν τῇ χροσῷ
καὶ γενόμενον ἀπὸ τῶν κρατῶν
πότερον μεθύειν τῶν πινογίων.*

Κόντος τοῦ Α' σφίζεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή ²⁾ ἀνακαλυφθεῖσα παρὰ τοὺς Φιλίππους:

ΚΟΤΥΣ ΔΙΟΝΥ
ΣΩ ΚΑΙ ΗΡΑ

Οὐδόλως ἀπίθανον, ὁ Κόντος διαγεγόμενος τῶν Φιλίππων πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μαντείου τοῦ Διονύσου ³⁾, νὰ ἀφιέρωσεν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἥρας ἀνακαλύφον τι ἢ ἱερόν.

Κόντος τοῦ Α' σφίζονται ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ νομίσματα ⁴⁾. Τὰ μὲν ἀργυρᾶ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς φέρουσι κεφαλὴν πωγωνοφόρον, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἀγγεῖον τοῦ αὐτοῦ σχήματος πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν Κυψέλων εἰκονιζόμενον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: ΚΟΤΥΟΣ ἢ ΚΟΤΥ ἢ ΚΟΤΟ. Τὰ δὲ χαλκᾶ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἰππέα, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ὄπως καὶ τὰ ἀργυρᾶ.

ΚΟΤΥΣ Ο Β'

168-162 π. Χ.

Κόντος ὁ Β' ἦτο υἱὸς καὶ διαδόχος τοῦ Σεύθου. Ὑπῆρξεν ὁ ἰσχυρό-

¹⁾ Ἀθηναίου, βιβλ. IV 131.

²⁾ Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δύο ἀκόμη στιχοὶ ἀποτελοῦντες συνέχισαν εἶναι δευτερογενῆσιν, σχεδὸν κατεστραμμένοι. (βλ. Σταύρου Μεργζίδου, οἱ Φίλιπποι, σελ. 118).

³⁾ Ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ὑπῆρχε τὸ Μαντεῖον τοῦ Διονύσου, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν Θράκες τοῦ Παγγαίου ἐλάτρευον ὡς «Κράτιστον», οἱ δὲ τῆς ὀρεινῆς Θράκης ὡς «Μέγιστον». Αὐτόθι, σελ. 41.

⁴⁾ βλ. Ἱστορία τῶν νομισμάτων Barclay V. Head μετάφρ. I. N. Σβορώνου. Τόμ. Α', σελ. 355.

τατος τῶν Θρακῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν, ἄρχων πάσης τῆς Ἀνατολικῆς Θρακίας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου μέχρι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξεινου καὶ τῆς Προποντίδος. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Κότυν τὸν Α' ὑπῆρξε συνετὸς καὶ ἀνδρείος βασιλεὺς καὶ ἀπηλλαγμένος τῶν ἐλαττωμάτων τῶν ὑπηκόων του. «Κότυς ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ὡς ἀναφέρει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ¹⁾, ἦν ἐν πολέμοις ἀνὴρ ἐμπράκτως ἐμφερόμενος καὶ γνώμη διαφέρων, ἐν τε τοῖς ἄλλοις σπουδαῖος καὶ φιλίας ἄξιος. Ἦν δὲ νήπιος καὶ σώφρων καθ' ὑπερβολήν, ἔτι δὲ τὸ μέγιστον πάντων τοῖς Θραξί ²⁾ παρακολουθούτων κακῶν ἀλλοτριώτατος.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Περσεὺς ὁ Β' (179—168 π. Χ.) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Γ', ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ῥωμαίων τῷ 172 π. Χ., ὁ Κότυς συνεμάχησεν εἰλικρινῶς μετ' αὐτοῦ ἀποστείλας μεγάλην δύναμιν ἱππικῶν.

Ἡ πρώτη μάχη δοθεῖσα παρὰ τὸ Συκούριον (παρὰ τὴν Ὀσσαν) ὑπῆρξεν ὑπὲρ τοῦ Περσεύος. Ὁ Κότυς ἠγούμενος τοῦ Θρακικοῦ ἱππικοῦ ἀπέκρουσε καὶ διεσκόρπισε τὸ Ῥωμαϊκὸν ἱππικόν. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἴστια τῶν Ῥωμαίων, ὥστε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπώλεσαν 2.000 ἱππεῖς νεκροὺς καὶ ἑξακοσίους αἰχμαλώτους. Αἱ ἐμπειροπρότεροι Μακεδονικαὶ φύλαγγες καὶ τὸ θαυμάσιον θρακικὸν ἱππικὸν ἐνίκησαν τὰς ἀπειροπολέμους ἐπι Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας.

Ὁ Περσεὺς ἐπωφεληθεὶς τῆς νίκης ταύτης ἐζήτησεν εἰρήνην παρὰ τῶν Ῥωμαίων, διατεθειμένος μάλιστα νὰ καταβάλῃ καὶ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν. Ἄλλ' οἱ Ῥωμαῖοι, ἂν καὶ ἠττημένοι, ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν τοῦ Περσεύος, διότι ἐθεώρουν ὅτι τοιαύτη εἰρήνη θὰ ἐσήμεναι καὶ ἀπώλειαν ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Περσεὺς θὰ ἠδύνατο λαμπρὰ νὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς νίκης ταύτης, ἀλλ' ἦτο μόνον καλὸς στρατιώτης, οὐχὶ δὲ καλὸς στρατηγός, ὅπως ὁ πατὴρ του Φίλιππος. Ἐνῶ ὁ Κότυς ἐξεδίδωκεν ἐκ τῆς Θρακίας πάντας τοὺς Ῥωμαῖζοντας Θρακας, καθὼς καὶ τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως τῆς Περγᾶμου Εὐμένους, τὰ ὁποῖα συνέπραττον μετὰ τῶν Ῥωμαίων, ὁ Περσεὺς ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἀνάκτορά του, διερχόμενος τὸν καιρὸν του ἐν μέσῳ χλιδῆς καὶ ἀκολασίας. Ἐπὶ πλέον ἔνεκα τῆς φιλαργυρίας του

¹⁾ Διοδ. Σικελιώτου, 30.

²⁾ Γενικῶς τοὺς Θρακὰς ἐθεώρουν ὡς οἰνοπότας καὶ ἐκδότους εἰς κάθε εἶδος ἡδοναθείας. Πρβλ. Τὸ τοῦ Καλλιμάχου Αἴτιον, II 11—12

*Καὶ γὰρ ὁ Θρακικὸν μὲν ἀπέτρυγε χανθὸν ἄμιστοι
οἰνοποτεῖν, ἄλλῃ δ' ἤδετο κισσοβίῳ.*

Δηλ. Ἀπεστρέφετο νὰ πίνῃ τὸν οἶνον μὲ τὴν κανάταν κατὰ τὸν τρόπον τῶν Θρακῶν, καὶ προετίμα νὰ πίνῃ μὲ κοινὸν ποτῆριον κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον κισσοῦ.

δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γαλατῶν Κλωνδίου προσφερομένην στρατιὰν ἀνερχομένην εἰς 10.000 πεζοὺς καὶ 10.000 ἵππους, μὴ συμφωνήσας ἐπὶ τοῦ ζητουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐτοιμασθέντες οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέστειλαν τῷ 168 π. Χ. κατ' αὐτοῦ τὸν Λεύκιον Αἰμίλιον Παῦλον, ἄνδρα ἐμπειροπόλεμον, ὅπως ἀπήγουν αἱ περιστάσεις.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ἀντιπάλων στρατοπέδων ἐγένετο παρὰ τὴν Πύδναν τῇ 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 168 π. Χ. κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον¹⁾. Ἡ μάχη ὑπῆρξε φονικωτάτη. Ἐἴκοσι χιλιάδες Μακεδόνων ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ 11.000 ἠχμαλωτίσθησαν, καὶ οὕτως ἔληξεν ὁ πόλεμος 15 ἡμέρας ἀφ' ὅτου ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν ὁ Αἰμίλιος Παῦλος, ἡ δὲ Μακεδονία ὀλόκληρος ὑπετάχθη ἐντὸς δύο ἡμερῶν²⁾.

Ὁ Περσεὺς φεύγων μετὰ τῶν θησαυρῶν τοῦ, τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἐμπίστου στρατηγοῦ τοῦ Εὐάνδρου τοῦ Κρητὸς διεσώθη εἰς τὴν νήσον Σαμοθράκην. Ἐκεῖ ἠλπίζεν ὅτι θὰ τὸν ἐσφῆξεν ἡ ἀσυλία τῶν Διοσκουρέων. Ἄλλ' οἱ θεοὶ τῆς Σαμοθράκης δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνεχθῶσιν εἰς τὸ ἄσυλόν των ἓνα φρονεῖα³⁾. Καὶ κατώρθωσε μὲν ὁ Περσεὺς διὰ δωροδοκίας τοῦ ἱεροφάντου (θεοῦ νὰ ἀφωθῆ ἀπὸ τῆς ἀποδομομένης εἰς αὐτὸν κατηγορίας, ἀλλ' οἱ κατοικοὶ τῆς νήσου ἐξηγέθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ ἀπέλθῃ τῆς νήσου. Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε νὰ δραπετεῦσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ ὡς εἰς πλησιέστερον πρὸς τὸν σύμμαχόν του Κότυν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, διότι ὁ Ῥωμαϊκὸς στόλος κατεῖχε τὸν λιμένα τῆς νήσου. Ἐγραψε τότε πρὸς τὸν Αἰμίλιον Παῦλον, ἀλλ' οὗτος ἐκώφευσεν εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἐπιστρέφας καὶ τὴν ἐπιστολὴν του, διότι ἐν αὐτῇ ὠνόμαζεν ἑαυτὸν βασιλέα. Τότε ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῆ ἄνευ ἔσρων εἰς τὸν νικητὴν καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς Ῥώμην τὸν θρίαμβον τοῦ στρατηγοῦ.

Ἐν τούτοις οἱ Ῥωμαῖοι, παρ' ὄλην τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐχθρότητα τοῦ Περσεῶς, τῇ συστάσει τοῦ Μάρκου Αἰθρηλίου, μετεχειρίσθησαν αὐτὸν ἐπιεικῶς, ἀπέθανε⁴⁾ δὲ δεσμώτης δύο ἔτη μετὰ τὴν παράδοσίν του τῷ

¹⁾ Τῇ 22 Ἰουνίου τοῦ 168 π. Χ.

²⁾ Βλ. Mommsen, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία, μετάφρ. Σ. Σακελλαροπούλου. Τόμος Β', σελ. 456.

³⁾ Διότι τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ ὁ Εὐάνδρος ἀπειραῖα νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Περγάμου Εὐμένην, καὶ διότι ἀργότερον ἐφρόντισεν ἐν αὐτῇ τῇ Σαμοθράκῃ τὸν Εὐάνδρον διαδώσας ὅτι ἠτύοκτόνησεν. Λεπτομερείας βλ. Tit. Liv. Βιβλ. XLV, 5, 6.

⁴⁾ Τὸ ὅτι δῆθεν οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἐθανάτωσαν, μὴ ἀφίνοντες αὐτὸν νὰ κοιμηθῆ, εἶναι αὐτόχρημα μῦθος. Βλ. Mommsen, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία, μετάφρ. Σακελλαροπούλου, Τόμ. Β', σελ. 456.

166 π. χ. ἐν Ἑλλάδι τῆς Ἰταλίας. Ὁ δ' ἐπιζήσας νεώτερος τῶν υἱῶν του Ἀλεξάνδρου ἠναγκάσθη νὰ ἐργάζεται ὡς κοινὸς γραφεὺς διὰ νὰ προσπορίσεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Οὕτω λοιπὸν 144 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατελύθη τὸ Μακεδονικὸν κράτος, αἱ δὲ ἐπαρχίαι του ἀπετέλεσαν μέρος τῆς μεγάλης Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κότυν, οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν τιμωρήσωσιν. Ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἐδόθη συγγνώμη καὶ τὰς κυριευθείσας πόλεις ἀφήκαν ἐλευθέρως ἀποδώσαντες καὶ τὸν ἐν Ῥώμῃ ὡς ὄμηρον κρατούμενον υἱὸν του Βίθου. Τοῦτον ὁ Κότυς εἶχε παραδώσει ὡς ὄμηρον εἰς τὸν Περσέα. Ἀλλ' οὗτος συνελήφθη μετ' ἄλλων Θρακῶν αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Καρσεόλων ¹⁾ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Κότυς προσέφερε μεγάλα λύτρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ υἱοῦ του, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέρριψαν αὐτὰ, κρατοῦντες αὐτὸν ὡς ὄμηρον. Μόνον μετὰ τὴν ἦτταν τοῦ Περσέως ἡ Γερουσία ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν του ἄνευ λύτρων. ²⁾ Ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν Κότυν συμπεριφορὰ τῶν Ῥωμαίων ἦτο πολιτικωτάτη, διότι, ὡς ὀρθῶς ἐσκέπτοντο, θὰ ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὸν κατὰ τοῦ ἐλπίμενου βασιλέως τῆς Περγάμου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἦτταν τῆς Πύδνας ὁ Κότυς ἀπήτησε τὴν κατοχὴν τῶν Ἀβδηρῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἐδεμνός, ὡς σύμμαχος ἀκόμη τῶν Ῥωμαίων, ἐπετύγγανε τὴν κατοχὴν τῆς Αἰνου καὶ Μαρωνείας ³⁾. Κατὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης τοῦ Κότυος οἱ Ἀβδηρῖται ἔπεμψαν διὰ μέσου τῆς Μητροπόλεως αὐτῶν Τέον ⁴⁾ πρεσβείαν εἰς Ῥώμην, ἵνα ὑπερασπίσῃ αὐτοὺς κατὰ τῆς φιλοδοξίας τοῦ Κότυος. Οἱ Τήσιοι ἐμεσολάβησαν πράγματι ὑπὲρ τῶν Ἀβδηρῶν ὡς μητρόπολις αὐτῶν εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐπεμβάσεως αὐτῶν οἱ Ἀβδηρῖται ἐξέδωκαν ψήφισμα ⁵⁾, τὸ ὁποῖον σφύζεται ἀνακαλυφθὲν εἰς *Senri-Hissar* παρὰ τὴν Τέον.

Κότυς ὁ Β' ἀπέθανε τῷ 142 π. Χ. ἄγνωστον τίνα καταλιπὼν διάδοχον.

¹⁾ Σήμερον *Carsoli*.

²⁾ *Tit. Liv.* XLV, 42. Πολυβ. XXX, 18.

³⁾ *Tit. Liv.* XLV, 19. Πολυβ. XXX, 33.

⁴⁾ Τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο ἀσυνήθες. Οἱ Μασσαλιῶται, παραδείγματος χάριν, ἐμεσολάβησαν ὑπὲρ τῆς Λαμιάκου, πόλεως ἀδελφῆς, ἀποικίας τῶν Φωκαέων, ὅπως καὶ ἡ Μασσαλία.

⁵⁾ Ἴδε : *Mélanges d'Archéologie et d'Épigraphie* τοῦ *Albert Dumont*, ἐκδόθηνα ὑπὸ τοῦ *Th. Homolle*, σελ. 442 ὑπ' ἀριθμ. 110^b 4.

ΚΟΤΥΣ Ο Γ'

57—48 π. Χ.

Περὶ Κόνυος τοῦ Γ' ἐλάχιστα διέσωσαν ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἔπαισε τὸν ἀνθύπατον Πείσωνα¹⁾ νὰ δολοφονήσῃ τοὺς πρέσβεις πολλῶν Θρακικῶν φυλῶν καὶ ὅτι συνετάχθη ἀκολούθως μετὰ τοῦ Πομπηίου εἰς τὸν κατὰ τοῦ Καίσαρος ἀγῶνα διὰ 500 ἀνδρῶν. Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Λεύκιος Κάσσιος Λογγίνος, στρατηγὸς τοῦ Καίσαρος, ἤρχισε νὰ ὀχυρῶνῃ τὰς πύλας τῶν Τεμπῶν, αἰφνιδίως ἀνεφάνη πρὸ αὐτοῦ μοῖρά τις ἱππέων Θρακῶν ὑπὸ τὸν Κόνυν. Νομίσας ὁ Λογγίνος ὅτι βλέπει τὴν πρωτοπορίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ Μετέλλου Σκηπίωνος, πενθεροῦ τοῦ Πομπηίου, ἐξεκένωσε τὴν Θεσσαλίαν καὶ ὑπεχώρησε μέχρι Ἀμβρακίας. Ταῦτα ἐγένοντο τῷ 48 π. Χ.²⁾

Κόνυος τοῦ Γ' σφύζονται ὠραιότατα ἀργυρᾶ τετράδραχμα φέροντα ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὴν κεφαλὴν τοῦ Κόνυος, ἐστραμμένην πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ διαδήματος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τὴν ἐπιγραφήν: ΚΟΤΥΟΣ ἢ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΤΥΟΣ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ κροτάφου³⁾.

ΚΟΤΥΣ Ο Δ'

11 π. Χ.—6 μ. Χ.

Κόνυς ὁ Δ' ἦτο ἐξαδελφὸς τοῦ Ραισκουπόριδος. Θέλων μόνος νὰ καταλάβῃ τὸ κράτος, τὸ ἔπαιον ὁ Αὔγουστος εἶχε διανείμει μετὰ τὸν πατρός του καὶ τοῦ θείου του, συνέλαβεν αὐτὸν δολίως καὶ παρὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Τιβερίου ἐθανάτωσεν αὐτόν⁴⁾.

ΚΟΤΥΣ Ο Ε'

12—17 μ. Χ.

Μετὰ τὸν θάνατον Ῥοιμητάκους τοῦ Α' ὅ) (Ραισκουπόριδος κατ'

¹⁾ Κιζέρ. Piss. XXXIV. Καίσαρος, De bello Gallico, III, 4.

²⁾ Χερσιβέγγ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς νεκραρχίας Τόμ. Α', σ. 568.

³⁾ Νομισματολογία Head—Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. : 59.

⁴⁾ Δίων. Κασσ. ΝΔ, 34. Ταξίτου. Annal II, 61.

⁵⁾ Ῥοιμητάκης ὁ Α' (11 π. Χ.—12 μ. Χ.) ἦτο ἀδελφὸς Κόνυος τοῦ Δ' καὶ φίλος τοῦ Ἀντωνίου. Συνταχθεὶς κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Ἀντωνίου εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ὀκταβίου ἀγῶνα ἐγκατέλιπε τὴν Τριανδρίαν μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν (31 π. Χ.) καὶ προσῆλθε μὲ τὸ μέρος τοῦ νικητοῦ. Ὡς κηδεμὼν Ῥαισκουπόριδος τοῦ Β' καὶ τινος ἄλλου ἀγνώστου τὸ ὄνομα, εἶδον Κόνυος τοῦ Δ' διεξήγαγε φοβερὸν ἀγῶνα κατὰ τὸν Βέσσον, Θρακικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἡγεῖτο ὁ Βογολέζος, πρωθυερεὺς τοῦ Διονύσου. Κατὰ τινὰ μάχην ὁ Ῥαισκούπορις ἐφονεύθη, ὁ Ῥοιμητάκης ἐτράπη εἰς φυγὴν. οἱ

ἄλλους) ἀνήλθεν εἰς τὸν θρόνον Κότυς ὁ Ε΄, ὁ ἐπικληθεὶς Σαπταῖος ¹⁾, υἱὸς τοῦ βασιλέως Σαδάλα ²⁾ καὶ τῆς Πολεμοκρατείας, ὅστις θεωρεῖται, ὅπως εἴπομεν ἄνωτέρω, εἰς τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ ὁ μόνος ἔστεμμένος ποιητῆς τῆς ἀρχαιότητος.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ Ὀβιδίου ³⁾ καὶ τοῦ Τακίτου συνέγραψεν ἀρκετὰ ἔμμετρα συγγράμματα. Δυστυχῶς ὅμως οὐδὲν τούτων περιεσώθη μέχρις ἡμῶν.

Κατὰ τὸν Τακίτον μετὰ τὸν θάνατον Ῥοιμητάλκους τοῦ Α΄, βασιλέως τῆς Θράκης καὶ συμμάχου τῶν Ῥωμαίων, ὁ Αὔγουστος ἔνεκα πολιτικῶν λόγων διένειμε τὸ βασίλειον τῆς Θράκης μεταξὺ τοῦ Ῥαισκουπόριδος τοῦ Γ΄, ἀδελφοῦ του, καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κότυος τοῦ Ε΄.

Κατὰ τὴν διανομὴν ταύτην αἱ παραλιακαὶ πόλεις καὶ χωρῆαι, αἱ γειτνιαζούσαι μὲ τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπόριον καὶ κείμεναι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Θράκης ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰστρου, ἐδόθησαν εἰς τὸν Κότυν, αἱ δὲ ἄγνοιαι καὶ βραχέειδες εἰς τὸν Ῥαισκοῦποριν. Καί, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Τακίτος ⁴⁾, ὁ χαρακτήρ τῶν δύο τούτων βασι-

δὲ στρατιῶται του πιστεύοντες ὅτι οἱ θεοὶ συμφέρονται μετὰ τοῦ Βογολέξου ἐφευγον ἄνευ μάχης. Ὁ Ῥοιμητάλκῃς ἠναγκάσθη τότε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν χερσόνησον, ἀλλ' οἱ Βέσσοι κατεδίωξαν αὐτὸν ἐξημώσαντες τὴν χώραν. Οὕτως ἅπανα ἡ Θράκη περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βέσσων, οἱ ὅποιοι ἐστράφησαν κατὰ τῆς Μακεδονίας καὶ αὐτῆς τῆς Μικρῆς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι τότε διέταξαν τὸν Α. Πείσωνα νὰ ἀπέστῃ εἰς βοήθειαν τοῦ Ῥοιμητάλκους καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν κατὰ τῶν Βέσσων ἀγῶνα. Κατὰ τὴν πρώτην μάχην αἱ Ῥωμαϊκαὶ λεγεῶνες νητήθησαν. Ἀλλὰ ταχέως ἀναλαβὼν ὁ Πείσων κατενίκησε τοὺς Βέσσους, ὡς καὶ ἔπειτα τοὺς μετ' αὐτῶν συμπράξαντας, κατορθώσας ἐντός ἐνός ἔτους τελείως νὰ καθαρῶσάσῃ αὐτούς. Ὁ Ῥοιμητάλκῃς ἀνῆλθε τότε εἰς τὸν θρόνον διαδεχθεὶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ῥαισκοῦποριν καὶ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπολέσθη κατὰ τὰς μάχας. Τῷ 6 μ. Χ. βοηθήσας τοὺς Διοικητὰς τῆς Μοισίας τῆς Θράκης πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν Δαλματῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Παννονίας, οἱ ὅποιοι ἐπαρρηγόνησαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠδυνήθη ν' ἀποδιώξῃ αὐτούς ἐκ τῆς Μακεδονίας καὶ νὰ νικήσῃ ἐν τινὶ μάχῃ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Βάτανα. Ἀπέθανε τῷ 10 μ. Χ.

Αἱ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ὑπηρεσίαι του αὐταὶ προσεπόρισαν τὴν εὐνοίαν τοῦ Αὔγουστου, τῆς ὁποίας τρανὰ δείγματα σφύρονται ἐπὶ τῶν νομιμάτων του. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως φέρονται τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ διαδήματος καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΟΥ, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τὴν κεφαλὴν τοῦ Αὔγουστου καὶ τὰ γράμματα ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ. Ἐπὶ πλέον πανταχόθεν πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Ῥοιμητάλκῃς ἔφερε καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν ἐπώνυμον Γάιος, Τοῦλιος, τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως του παρέσχεν ὁ Αὔγουστος.

¹⁾ Οἱ Σαπταῖοι ἦσαν μία ἐκ τῶν 22 αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Θράκης, κατοικοῦντες παρὰ τὰ Ἄβδηρα πρὸς βορρᾶν τῆς λίμνης Ἰσμορίδος.

²⁾ Albert Dumont. *loc. cit.* σελ. 365.

³⁾ Ὀβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου, II, 9.

⁴⁾ «Ille (δηλ. τοῦ Κότυος) mitis et amoenus; huic (δηλ. τοῦ Ῥαισκοῦπόριδος), atrox, avidum et societatis impatiens». *Annal.* βιβλ. II, 64.

λέον διέφερεν, ὅσον καὶ ἡ φύσις τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας ἐξουσίαζεν ἑκα-
στος. Καὶ τοῦ μὲν Κότυος ὁ χαρακτήρ ἦτο γλυκὺς καὶ πρᾶος (june-
num mitissimus κατὰ τὸν Ὀβίδιον), τοῦ δὲ Ῥαισκουπόριδος ὑπερο-
πτικός, σκληρὸς καὶ φθονερός.

Ὁ Κότυς ἐνυμφεύθη τὴν Ἀντωνίαν Τρύφαιναν ¹⁾, Ἑλληνίδα τὸ
γένος, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Πολέμωνος ²⁾ καὶ τῆς Πυθο-
δωρίδος, ἐγγονῆς τοῦ πρώτου ὑπάτου τῆς Ῥώμης Μάρκου Ἀντωνίου. Ἡ
Ἀντωνία εἶχε καὶ ἀδελφὸν τὸν Ζήνωνα, ὅστις ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Γερ-
μανικοῦ βασιλεῦς τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας τῷ 18 μ. Χ. καὶ ἐβασίλευσεν
ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρταξίας δ' Γ' ³⁾ μέχρι τοῦ 35 μ. Χ. ⁴⁾.

Οὕτως ἐπὶ Κότυος τοῦ Ε' ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Θράκης συνε-
δέετο μετὰ στενῶν δεσμῶν συγγενείας ὄχι μόνον μετὰ τῆς Αὐτοκρατο-
ρικῆς οἰκογενείας τῆς Ῥώμης, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν
τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀρμενίας.

Ἐκ τῆς Ἀντωνίας ὁ Κότυς ἀπέκτησε τρεῖς υἱούς, τὸν Ῥοιμητάλην,
Πολέμωνα καὶ Κότυν. Τοῦτον τὸν Ῥοιμητάλην ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην
πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἔνθα συνεδέθη στενωτάτα ὡς φίλος καὶ συμπαίκτηρ
μετὰ τοῦ Γαίου Καίσαρος, ὅστις ἀργότερον ἐγένετο Βασιλεὺς τῆς Ῥώ-
μης, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Καλλιγούλας.

Κότυος τοῦ Ε' ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως παρὰ τὴν Βιζύην καὶ τὰ
περίχωρα αὐτῆς πλείστα νομίσματα φέροντα τὴν προτομὴν τοῦ Κότυος
ἐστεμμένον διὰ διαδήματος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΤΥΣ,

¹⁾ Ἡ Ἀντωνία ὀνομάσθη οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς Ἀντωνίας, μητρὸς τοῦ Γερμανι-
κοῦ. Τῆς Ἀντωνίας σφίζονται ἀργυρὰ νομίσματα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς φέροντα τὴν ἐπι-
γραφὴν ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΡΥΦΑΙΝΑ ἢ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΡΥΦΑΙΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Head—Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. 13.

²⁾ Ὁ Πολέμων, υἱὸς Ζήνωνος τοῦ ὀήτορος ἐκ Λαοδικείας, ὡς ἀνταμοιβὴν τὸν
πρὸς τὸν Ἀντώνιον ὑπηρεσιῶν του διορίσθη διοικητὴς μέρους τινὸς τῆς Κιλικίας.
Βραδύτερον ἀντήλλαξε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην πρὸς τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου, ἀλλ'
ἄγνωστον πότε. Κατὰ Δίωνα τὸν Κάσσιον, ὁ Πολέμων ἦτο βασιλεὺς τοῦ Πόντου κατὰ
τὸ 36 π. Χ., ὅποτε ἐβροήθησε τὸν Ἀντώνιον εἰς τὴν κατὰ τὸν Πάρθων ἐστρατείαν.
Ἡ βασιλεία του ὑπῆρξε μακρὰ καὶ εὐτυχής, αἱ δὲ κτήσεις του πλὴν τοῦ Πόντου περι-
ελάμβανον τὴν Κολχίδα καὶ ἄλλας ἐπαρχίας μέχρι τοῦ Βοσπόρου. Τοῦτον ἀποθα-
νόντα περὶ τὸ 2 π. Χ. διεδέχθη ἡ δευτέρα σύζυγός του Πειθοδορίς, θυγατὴρ Πυθο-
δώρου τοῦ ἐκ Τράλλεων, φίλου τοῦ Πομπηίου, βασιλεύσασα μέχρι τοῦ 38 μ. Χ. Ὁ σύγ-
χρονος αὐτῆς Στράβων ἀναφέρει περὶ αὐτῆς ὅτι ἦτο γυνὴ ἐνάρετος καὶ μεγάλης διοι-
κητικῆς ἰκανότητος, οὕτως ὥστε αἱ ὑπ' αὐτὴν χώραι ἤμαζον.

³⁾ Τὸ ὄνομα Ἀρταξίας ἔλαβεν ἐκ τῆς πόλεως Ἀρτάξατα, τὴν ὁποίαν κατέλαβεν ὁ
Γερμανικός (Tacitus Annal. II, 56).

⁴⁾ Αὐτόθι, II, 56.

ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὴν νίκην κρατοῦσαν στέφανον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΑΙΣΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣ 1).

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κότυος εἶχον μεταβληθῆ εἰς ἐντευκτήριον πάντων τῶν διασῆμων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὁποῖοι πλεῖστα ὄσα ἐπιγράμματα καὶ ἐλεγεία ἀφίερωσαν πρὸς τιμὴν του.

Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς μεταξὺ καὶ ἄλλων ἔγραψε καὶ τὸ ἐξῆς ἐλεγείον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθειάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ Κότυος.

*Ζηγὶ καὶ Ἀπόλλωνι καὶ Ἄρει τέκνον ἀνάκτων
εἴκελον, ἐνκατὴ μητέρος εὐτοκίη
πάντα τοι ἐκ Μοιρέων βασιλῆα, πάντα τέλεια
ἦλθεν ἐπουήθης δ' ἔργον ἀοιδοπύλων·
Ζεὺς σῆπτρον βασίλειον, Ἄρης δόρυ, καλλοσύνην δὲ
Φοῖβος ἔχει παρά σοι δ' ἀθρόα πάντα, Κότυ.*

Ἐφ' ὅσον ἐξῆ ὁ Αὐγούστος, οἱ δύο βασιλεῖς, ἅν καὶ ἀντιθέτων χαρακτήρων καὶ ἰδεῶν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Τάκτος, ἔζων ἐν ἀρμονίᾳ, τοῦ Ῥαισκουπόριδος φοβουμένου τὴν ὀργὴν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐπιμελῶς κρύπτουτος τὰ κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του ἐχθρικά σχέδια. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ Αὐγούστου τῷ 14 π. Χ. καὶ τὴν ἀνοδὸν τοῦ Τιβερίου εἰς τὸν θρόνον ὁ Ῥαισκούπορις ἀπέρριψε τὸ προσοπίτιον καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Κότυος.

Ὁ Τιβέριος μαθὼν τοῦτο ἀνεβούλευσε τοὺς δύο βασιλεῖς νὰ συμφιλιωθῶσι καὶ νὰ παύσωσι τὰς ἐχθροπραξίας. Καὶ ὁ μὲν Κότυς ἀπέλυσε τὰ στρατεύματά του, ὁ Ῥαισκούπορις ὅμως δολίως φερόμενος προεκάλεσε συνέντευξιν καὶ συμβαλλαγὴν μετὰ τοῦ Κότυος, ὅστις μὴ ὑποπτευόμενός τι, ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ παραταθὲν πρὸς τιμὴν του συμπόσιον συνέλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Εἰς μάτην ὁ Κότυς διεμαρτύρητο ἐπικαλούμενος τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας. Ὁ Ῥαισκούπορις εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐκράτησε σιδηροδέσιμον, ἐνῶ τὰ στρατεύματά του κατελάμβανον τὴν χώραν του. Πρὸς δικαιολογίαν δὲ τῆς τοιαύτης ἀτίμου συμπεριφορᾶς του ἀνήγγειλεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι ἀνεκάλυψε συνωμοσίαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ αὐτοκράτορος, τὴν ὁποίαν κατέβαλε διὰ τῆς συλλήψεως τοῦ Κότυος.

Ὁ Τιβέριος μαθὼν τοῦτο καὶ θέλων νὰ ἀποφύγη κάθε ᾄξιν μετὰ τοῦ Ῥαισκουπόριδος, ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς: «Ἐὰν ἡ διαγωγὴ του δὲν ἦτο δολία, ἠδύνατο νὰ βασίζεταί ἐπὶ τῆς ἀθρότητός του. Ἐν πάσῃ ὅμως

1) Νομισματολογία Head - Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. 360.

περιπτώσει οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ γερουσία ἠδύναντο νὰ ἀποφανθῶσι, πρὶν ἢ βεβαιωθῶν περὶ τῆς ἐνοχῆς του». Συνεβούλευσε δὲ τὸν 'Ραισκούποριν νὰ ἀπολύσῃ τὸν Κότυν, αὐτὸς δὲ νὰ προσέλθῃ εἰς 'Ρώμην, ἵνα ἀποδείξῃ τὴν κατὰ τοῦ Κότυος κατηγορίαν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔστειλεν εἰς τὸν 'Ραισκούποριν διὰ μέσου τοῦ Λατινίου Πάνδου, ἀντιστρατήγου (propraetor) τῆς Μοισίας, μετὰ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ τὸν Κότυν. Ὁ 'Ραισκούπορις ὁμῶς φοβηθεὶς, μήπως ἀνακαλυφθῆ ἡ ἐνοχὴ του, ἐφόνευσε τὸν Κότυν καὶ διέδωκεν ὅτι ἠτύοκτόνησε, συνάμα δὲ προφασιζόμενος ὅτι διεξάγει πόλεμον κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Βασταρῶν συνήθροϊζε στρατόν. Ἐπὶ πλεόν ἤλθε καὶ εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ἀνιστίου Betus ἐκ τῶν ἐπιφανῶν Μακεδόνων, ὅστις εἶχεν ἐξορισθῆ ὑπὸ τῶν 'Ρωμαίων ὡς ἐνοχος ἐσχάτης προδοσίας¹⁾.

Καὶ οὕτως ἐτελεύτησε δολοφονηθεὶς ἀγρίως ὁ γλυκὺς καὶ εὐγενὴς ἐκεῖνος βασιλεὺς κατὰ τὸ 17 μ. Χ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λατίνιος Πάνδος ἀπέθανεν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἀπεστάλη ὁ Πομπώνιος Φλάκκος, ἀρχαῖος συμποκείμεστῆς καὶ στενὸς φίλος τοῦ 'Ραισκουπόριδος, ὅστις κατορθώσε δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων νὰ προσελκύσῃ αὐτὸν μέχρι τῶν 'Ρωμαϊκῶν προφυλακῶν, ὅπου ὑπὸ τὸ πρόσχημα βασιλικῶν τιμῶν ἔθεσε φρουρὰν πρὸς ἐκτάξιν του. Ὅταν ὁμῶς ἠθέλησεν ὁ 'Ραισκούπορις νὰ ἐπιστρέψῃ, τότε ἐνόησεν ὅτι ἦτο αἰχμάλωτος τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀργότερον μετεφέρθη εἰς 'Ρώμην, ὅπου ἡ καταφυγούσα σύζυγος τοῦ Κότυος Ἀντωνία κατηγορήσεν αὐτὸν δημοσίᾳ ὡς φονέα τοῦ συζύγου της. Ἀποδειχθεὶς καταφανῶς τῆς ἐνοχῆς του, κατεδικάσθη νὰ διελθῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν ἐξορίᾳ μακρὰν τῆς Θράκης. Ὡς τόπος δ' ἐξορίας ὠρίσθη ἡ Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, ὅπου κατηγορηθεὶς ὅτι προσεπάθει νὰ δραπετεύσῃ, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη τῷ 19 μ. Χ.²⁾

..

Μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ 'Ραισκουπόριδος ἡ Θράκη διενεμήθη μετὰ τοῦ 'Ροιμητάλκου τοῦ Β', υἱοῦ τοῦ 'Ραισκουπόριδος, ἀντιφρονούντος πρὸς τὸν πατέρα του διὰ τὴν ἐν γένει διαγωγὴν του, καὶ τῶν τέκνων Κότυος

¹⁾ Τακίτου Annal. III, 38.

²⁾ Ἡ διήγησις αὐτῆ τοῦ Τακίτου εἶναι σπουδαιότατη, καθ' ὅσον τὸ συμβάν τοῦτο ὑπ' οὐδενὸς ἀναφέρεται. Οὔτε ὁ Σουητώνιος οὔτε Δίων ὁ Κάσιος ἀναφέρουσι τι. Μόνον ὁ V. Paternulus συνοπτικώτατα ἀναφέρει τοῦτο (Hist. Rom. Βιβλ. II, 129) ἀποδίδων τὴν φυλάκισιν τοῦ 'Ραισκουπόριδος εἰς πανουργίαν τοῦ Τιβερίου, ὑποβοηθουμένου ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεῖου Πομπωνίου Φλάκκου.

τοῦ Ε'. Ἐπειδὴ ὁμως τὰ τέκνα τοῦ Κότυος ἦσαν ἀνήλικα, ὁ Τιβέριος ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ κηδεμόνος αὐτῶν διώρισεν ἔπαρχον ἐν Θράκῃ τὸν Ῥωμαῖον Τριβελλῖνον Ῥοῦφον, ἀρχαῖον στρατηγὸν (praetor), νὰ διοικῆ προσωρινῶς τὴν χώραν κατ' ἀρχαῖον παράδειγμα, ὅτε ἔστειλαν εἰς Αἴγυπτον Μᾶρκον τὸν Λέπιδον κηδεμόνα τῶν νιῶν Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ὁ διαδεχθεὶς ὁμως τὸν Τιβέριον Γάιος ἀπέδωκε τὸν θρόνον εἰς τὸν παιδικὸν του φίλον Ῥοιμητάλκην τὸν Β', ὅστις εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης. Οὗτος ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 46 μ. Χ., ὁπότε ἀπέθανεν ὑπὸ ὄλως τραγικᾶς περιστάσεως. Καταληφθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀνεψιάν του ἐξήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς συζύγου του ¹⁾, ἣτις καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥοιμητάλκου ἡ Θράκη κατέστη Ῥωμαϊκὴ ἔπαρχία προσαρτηθεῖσα ὀριστικῶς τῷ 46 μ. Χ. εἰς τὴν κοσμοκράτειραν Ῥώμην.

Ῥοιμητάλκος τοῦ Β' σφίζεται ὠραῖον νόμισμα φέρον τὴν αὐθεντικὴν εἰκόνα αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑΣ, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Καλιγούλα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΓΑΙΩ ΚΑΙΣΑΡΙ ΣΕΒΑΣΤΩ ²⁾.

Ὁ Ῥοιμητάλκῃς ἦτο φίλος τῶν Ἀθηναίων, ἀναφέρεται δὲ καὶ ὡς ἐπόνυμος ἄρχων ³⁾ αὐτῶν κατὰ τὸ ἔτος 37-38 μ. Χ.

Ἡ Ἀντωνία Τρύφαινα ἱκανοποιήθη διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ Ῥαισκονπόριδος καὶ κατῴρθωσε τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν τέκνων τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ἀνιχοῦς πατρός των. Ἄλλ' ἡ προστασία αὐτῆ καὶ εὐνοια, διὰ τῆς ἀπείας ἢ γερουσίας τῆς Ῥώμης περιέβαλλεν αὐτὴν καὶ τὰ τέκνα τῆς, ἐξήγειρον τὴν γενικὴν κατ' αὐτῆς δυσαρέσκειαν τῶν ὑπηκόων τῆς, οἱ ὅποιοι διέβλεπον τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτικῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀνεξαρτησίας των.

Δύο ἔτη μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Ῥοιμητάλκου εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του καὶ τὴν τοῦ ἀντιβασιλέως Τριβαλλιανοῦ Ῥοῦφου διὰ τοὺς ἀνηλικίους υἱοὺς τοῦ Κότυος, κατὰ τὸ 25 μ. Χ. σπουδαῖα ταραχαὶ

¹⁾ Τὸ ἐπισόδιον τοῦτο διεσώθη εἰς τὰ Ἑλληνικά τοῦ Εὐσεβίου ἀποσπάσματα, καὶ συνέβη κατὰ τὸ ἔκτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κλωνδίου τῷ 46 μ. Χ.

²⁾ Ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Tschon. Ἴδε Λεξικὸν Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας Σ. 1. Βουτυρᾶ ἐν λέξει Ῥοιμητάλκῃς. Ἐπίσης Νομισματολογία Head-Σβορώνου, Τόμ. Α', σελ. 360.

³⁾ Πρὸβλ. Χερτοβέργ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας· Μετάφρ. Π. Καρολίδου, Τόμ. Α', σελ. 419.

συνέβησαν καθ' ὅλην τὴν Θράκην συνελεύει κατακραυγῆς κατὰ τῶν νέων διοικητῶν τῆς χώρας, τῶν ὁποίων ἡ ἀνικανότης, ὅπως διατεινότο, δὲν ἠδύνατο νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ταραξίας τῆς δημοσίας ἡσυχίας.

Ὁ Τάκιτος ¹⁾ ἀναφέρει ὅτι τρεῖς φοβεραὶ βάρβαροι φυλαί, οἱ Κοιλαεῖται, οἱ Ὀδρῦσαι καὶ οἱ Δῖοι, ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγούς, ἄλλοι μὲν προσέβησαν εἰς λεηλασίας, ἄλλοι δὲ διαβάντες τὸν Αἴμον ἐπολιόρησαν τὴν Φιλιππούπολιν, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ Ῥοιμητάλης.

Ὁ Velleius, ὅστις ἐστρατήγει τῶν παρὰ τὴν Θράκην Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, μαθὼν τὰς κινήσεις τῶν ἐπιδρομέων μέρος μὲν ἀπέστειλε κατ' αὐτῶν, λαβὼν δὲ τὸ πλεῖστον μεθ' ἑαυτοῦ ἐστράφη κατὰ τῶν πολιορκούντων τὴν Φιλιππούπολιν. Ἡ ταχύτης καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἱκανότης τοῦ Velleius διεσκόπισε τοὺς ἐπιδρομείς, ὁ δὲ Ῥοιμητάλης δι' ἐπιτυχούς ἐξόδου, καθ' ἣν στιγμήν ἀνεφάνησαν αἱ Ῥωμαϊκαὶ λεγεῶνες, κατάρθωσε νὰ σωθῆ. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν συνήφθη συμπλοκή καθ' ἣν ἐκ τῶν βαρβάρων πολλοὶ ἐφονεύθησαν, χωρὶς νὰ χυθῆ οὐτὲ θανάσις αἵματος ἐκ μέρους τῶν Ῥωμαίων.

Ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιτυχίαν αἱ θρακικαὶ φυλαὶ μετὰ μεγαλυτέρας ἐντάσεως ἐπικρατήσαν τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀγῶνα μέχρι τοῦ 26 μ. Χ., ἐπὶ τῆσιν ἡμῶς ἐλάμφθησαν καὶ ἡ νίκη ἔσπευε τὸν Ποππαῖον Σαβῖνον, ὀδηγούσα τὰς Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας ²⁾. Οἱ ἀποστάται χαρακωθέντες ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἐπισημῶν κορυφῶν τοῦ Αἴμου ἐπολέμησαν μετὰ λύσσης μέχρι τελευταίας θανάσις αἵματος ἔχοντες παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῶν τοὺς γόνεις, συζύγους καὶ τέκνα των, οἱ ὅποιοι ἐνεθάρον αὐτοὺς διὰ τῆς παρουσίας των καὶ πατριωτικῶν ἠσμάτων. Τοιαύτη ἦτο ἡ λύσσα καὶ ἡ ἐπιμονὴ των, ὥστε οἱ μὴ φρονεούμενοι ἠτύκτονον διὰ τῶν ἰδίων ἑσφῶν των προτιμῶντες τὸν θάνατον τῆς δουλείας.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς ἐξεγέρσεως τῶν θρακικῶν ἐκείνων φυλῶν. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς νίκης ἐκείνης ἀνήγειραν μνημεῖον, τοῦ ὁποίου τὰ εἰρηκία σφίζονται ἐν Βιζύῃ, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «Θεῶ τῷ ὑψίστῳ ὡς εὐχαριστήρια ὑπὲρ σωτηρίας Ῥοιμητάλικους καὶ Πυθοδαυρίδος (βασιλέων) ἐκ τοῦ κατὰ Κοιλαητικὸν πόλεμον κινδύνου» ³⁾.

Ὁ Ῥοιμητάλης ἐφάνη χρησιμώτατος καὶ πάντοτε πιστὸς φίλος τῶν Ῥωμαίων κατορθώσας νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Τιβερίου καὶ τοῦ Καλλιγούλα. Μάλιστα ὁ Καλλιγούλας κατὰ Δίωνα τὸν Κάσσιον παρεχό-

¹⁾ Τακίτου Annal. III, 38—39.

²⁾ Τακίτου, Annal. IV, 46—51. Πρβλ. Χερτοβέργ, loc. cit. Τόμ. Β', σελ. 30 καὶ ἐξῆς.

³⁾ Ἐκ τῆς Θρακικῆς Ἐπετηρίδος τοῦ 1897, σελ. 103.

ρησεν εἰς αὐτὸν τὸ βασιλείον τοῦ ἑξαδέλφου του, ἐνῶ εἰς αὐτὸν παρέχωρει ὡς ἀντιστάμημα τὸ βασιλείον τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ἐν τούτοις, ὡς ἀποδεικνύεται ἔκ τινων ἐπιγραφῶν τῆς Κυζίκου¹⁾, χρονολογούμενων ἀπὸ τοῦ 38 π. Χ., ἐποχῆς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀνόδου τοῦ Καλλιγούλα, μολονότι εἶχον παρέλθει ἕνδεκα ἔτη ἀπὸ τῆς περιλάμπρου ταύτης νίκης, οἱ υἱοὶ τοῦ Κόντος δὲν εἶχον λάβει ἀκόμη τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ βασιλείον των. Κατὰ τὰ ψηφίσματα ταῦτα ἡ χήρα τοῦ Κόντος Ἀντωνία μετὰ τῶν υἱῶν τῆς ἦλθεν εἰς Κύζικον, ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ ἄρκετὰ ἔτη μέχρι τῆς εἰς τὴν Θράκην ἐπιστροφῆς των.

Οἱ Κυζικηνοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ πόλει αὐτῶν διαμονῆς τῆς Ἀντωνίας καὶ τῶν υἱῶν τῆς ἐξέδωκαν δύο ψηφίσματα, περιέχοντα συμπαθητικωτάτας ἐκφράσεις ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς, ὡς καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Γάϊον εὐγνωμοσύνης τῆς διὰ τὰς εὐεργεσίας, τῶν ὁποίων ἔτυχε παρ' αὐτοῦ μετὰ τῶν ὀρφανῶν τέκνων τῆς.

II.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν βασιλεῦσαι-ποιητὴν.

Ὁ Ὀβίδιος, ὅστις, ὡς γνωστόν, εἶχεν ἐξαορίσθῃ τῷ 9 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου εἰς τοὺς Τόμους τοῦ Ἐξορίνου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἀπύθνυε τῷ 12 μ. Χ. πρὸς τὸν Κόντον μακρὰν καὶ ἔμμετρον ἐπιστολὴν ἐξ 81 στίχων, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἱκετεύει, ὅπως τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν Θράκῃ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν *Goty Regi*²⁾, θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Λατινικῆς ποιήσεως, ἄρχεται δὲ διὰ τῶν ἐξῆς ἐγκωμιαστικῶν φράσεων :

«Ὁ Κόντ, ἀπόγονε βασιλέων, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ
 »φθάνει μέχρι τοῦ ἐνδοξοῦ Εὐμόλπου. Ἐὰν ἔφθασεν ἤδη εἰς τὴν ἀκοήν
 »σου ἡ περὶ τῆς ἐξορίας μου εἶδησις, ἐὰν γνωρίζῃς ὅτι φθίνω εἰς μίαν
 »χώραν γείτονα τῆς ἰδικῆς σου, εἰσάκουσον, ὦ ἄριστε τῶν πριγκίπων, τὴν
 »φωνήν, ἡ ὁποία σὲ ἱκετεύει καὶ, ἀφοῦ δύνασαι, γίνε τὸ στήριγμα ἐνός
 »ἐξορίστου. Ἡ τύχη—καὶ δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτὸ—μὲ παρέδωκεν εἰς
 »τὰς χεῖράς σου. Κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον δὲν ἐφάνῃ ἐχθρὰ πρὸς ἐμέ.
 »Δέξου μετ' εὐνοίας εἰς τὰς παραλίας σου τὰ συντρίμματα τοῦ ναυαγίου

¹⁾ Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἀνεκαλύφθησαν τῷ 1873, σφύζονται δὲ ἤδη εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν μουσεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Βλέπε : J. Millingen, περὶ δύο ἀνεκδότων Κυζικηνῶν ψηφισμάτων, ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως, Τόμ. Ζ', σελ. 23--28.

²⁾ Ὀβιδίου. Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου. Βιβλ. II, ἐπιστολὴ 9.

»μου, καὶ εἴθε ἡ χώρα, τῆς ὁποίας βασιλεύεις, νὰ μὴ μοῦ γίνῃ σκληροτέρα τῶν κυμάτων.

»Πίστευσέ με, εἶναι ἄξιον ἑνὸς βασιλέως νὰ παρηγορῇ τὴν δυστυχίαν. Τοῦτο ἀρμόζει εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα ποῦ κατέχεις, καὶ ἡ τύχη ποῦ σὲ ἀξίζει, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἰμπορεῖ νὰ φθάσῃ τὴν μεγαλύτεραν καρδιά σου. Ποτὲ ἡ ἰσχὺς δὲν θαυμάζεται περισσότερο παρά ὅταν συγκινητῆται ἀπὸ τὴν ἰκεσίαν. Αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ μεγαλεῖον τῆς καταγωγῆς σου, αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον μιᾶς εὐγενείας ἐκ θεῶν καταγομένης, σοῦ τὸ συνιστᾷ ὁ Εὐμόλος, ὁ ἔνδοξος ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας σου, καὶ ὁ δίσπαππος αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. Αὐτὸ εἶναι τὸ προνόμιον, τοῦ ὁποίου συμμετέχεις μετὰ τῶν θεῶν. Σοῦ ἀπευθύνουν ἰκεσίας, ὅπως εἰς αὐτούς. Καὶ σὺ, ὅπως ἐκεῖνοι, ἀνακουφίζεις τοὺς ἰκετεύοντάς σε.

» Καὶ σὺ ἐπίσης, ὦ Κότυ, ἄξιε υἱὲ ἔνδοξου πατρός, βοήθησον ἕνα δυστυχῆ ἐξόριστον εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἄρχεις.»

Ἐξακολουθῶν ὁ ποιητὴς παραβάλλει τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ Ἀλκινόου καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐξαίρει τὸ μείλιχον τοῦ χαρακτήρος, τὴν πραοτητα καὶ τὴν ποιητικὴν φύσιν τοῦ Θρακῆ βασιλέως διὰ τῶν ἑξῆς:

«Νὰ προσθέσω ἀκόμη, ὅτι ἡ σπουδὴ τῶν ὡραίων τεχνῶν πραΰνει τὰ ἦθη καὶ ἀπαλύνει τὴν σκληρότητα. Ἐξ ὄλων τῶν βασιλέων οὐδεὶς πλεῖστον σοῦ ἐκαλλιεργήσῃ τὰς γλυκείας αὐτὰς σπουδὰς καὶ οὐδεὶς ἀφιέρωσεν περισσότερο χρόνον δι' αὐτάς. Οἱ στίχοί σου τὸ ἀποδεικνύουν.

» Ἀφαιρέσον τὸ ὄνομα σου ἐκ τῶν στίχων τούτων καὶ θὰ ὠρκιζόμεν ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἔργον ἑνὸς Θρακῆ. Ὅχι! Ὁ Ὀρφεὺς δὲν εἶναι πλέον ὁ μόνος ποιητὴς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἡ χώρα τῶν Βιστόνων ὑπερφηανέυεται διὰ τὸ πνεῦμά σου.»

Περαιτέρω ὁ Ὀβίδιος ἐπαινεῖ τὴν ἀνδρείαν καὶ γενναϊότητα τοῦ Κότυος καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ ποιητικόν του τάλαντον λέγων:

«Ὅπως τὸ θάρρος σου σὲ παρακινεῖ νὰ λάβῃς τὰ ὄπλα, ὅταν εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ βάψῃς τὰς χεῖράς σου μὲ τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου.

» Ὅπως γνωρίζεις νὰ ὄριπτες τὸ ἀκόντιον διὰ στιβαρᾶς χειρὸς καὶ νὰ ὀδηγῆς ἐπιδειξίως ἕνα κέλῃτα. Ὅπως εὐρίσκεις τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν νὰ ἐξασκήσαι εἰς τὰ ὄπλα τῶν προγόνων σου. διὰ τῆς καλλιέργειας τῶν Πιερίδων διανοίγεις ὁδὸν πρὸς τὰ λάμποντα ἄστρα. Μᾶς συνδέει ἕνας ἐπὶ πλέον δεσμός. Καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα μεμνημένοι εἰς τὰ ἴδια μυστήρια. Ὡς ποιητὴς ἐκτείνω πρὸς ποιητὴν τὰς ἰκέτιδας χεῖράς μου καὶ ζητῶ εἰς τὴν χώραν σου ἄσυλον καὶ προστασίαν».

Τελευτῶν ό 'Οβίδιος ὑπεραμύνεται ἑαυτοῦ διά μακρῶν ότι ἀδίκως ἐξωρίσθη καί καταλήγει διά τῶν ἐξῆς.

«Ἄφου δὲν μοι παρέχεται τὸ δικαίωμα νὰ παραμείνω εἰς τὴν πατριίδα μου, ζητῶ τοῦλάχιστον, ὅπως δυνηθῶ πλησίον σου νὰ ζήσω ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὴν ξένην ταύτην χώραν».

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τοῦ 'Οβίδιου. Ἄλλ' ἀρά γε ἠξιώθη ἀπαντήσεως ἐκ μέρους τοῦ Κότυς; Ἐκ τῶν ὑστέρων κρίνοντες φρονοῦμεν ότι ό Κότυς παρ' ὅλην τὴν εὐγενῆ ψυχὴν του καί τὴν καλὴν θελήσιν του νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς ἓνα ἱκετεύοντα ποιητὴν θὰ ἐδίστασε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν 'Οβίδιον φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ ὁποίου ἐξετελεῖτο αὐστηρὰ διαταγή.

Εἰν' ἀληθὲς ότι ό Αὐγουστος ἀπέθανε τῷ 14 π. Χ. καί ότι ό Κότυς ἠδύνατο, ἂν ἤθελε, νὰ βοηθήσῃ αὐτόν. Ἄλλ' ἡ ἀτυχὴς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐγούστου μετὰ τοῦ θείου του συμβασιλείᾳ, τῆς ὁποίας ἀνεφέρομεν τὰς λεπτομερείας, ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ ἀμελήσῃ εἰς ἓνα στοιχειῶδες καθήκον, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς τὸν ἀτυχῆσαντα ποιητὴν. Καί οὕτως ἀπέθνησκε μετ' ὀλίγον τῷ 17 π. Χ. εἰς τὴν ἄξενον ἐκείνην παραλίαν ό γλυκὺς τῶν Μεταμορφώσεων ποιητὴς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Κότυς Ε'
Εύμολπος. Κοτυτίω. Βορίας
Χιόνη. Γεωσίνα

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Θ. ΣΑΜΘΡΑΚΗ
Τατρου.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ-ΠΟΙΗΤΗΣ
ΚΟΤΥΣ Ο Ε'
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Δραμα
επίσης

Δραμα
κείμενα

1928

Τεύχος
Α, Β.

Τὸ ὄνομα Κότυς ¹⁾ φέρουσι πέντε βασιλεῖς τῶν ἀρχαίων Θρακῶν, τῶν ὁποίων ἡ καταγωγή ἀνάγεται εἰς τὸν Εὐμόλπον ²⁾, τὸν μυθικὸν ἦρωα τῆς ἀρχαίας Θράκης. Τούτων Κότυς ὁ Ε' ἀκμάσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰῶνος, θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν ³⁾ καὶ ὁ μόνος ἐστεμμένος ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος.

¹⁾ Ἀρχαεὶοι βασιλεῖς τῆς Θράκης φέρουσι τὸ ὄνομα Κότυς, τὸ ὁποῖον ἦτο λίαν διαδεδομένον εἰς τὰς μεγάλας ἰθαγενεῖς οἰκογενεῖς τῆς Θράκης. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος διατείνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ VI ἤδη π. Χ. αἰῶνος βασιλεὺς τις, φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐβασίλευε τῆς Μοισίας καὶ ὅτι εἶχε στείλει εἰς τὸν Ἀλιόατην, πατέρα τοῦ Κροίσου, ἐλεκτηὴν τινα ὁμάδα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων του (Θεμ. I, 23). Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο δὲν εἶχε βεβαίως οὐδένα ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ προσφέρῃ μίαν ψευδῆ ἱστορικὴν ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῶν Μυσῶν τῆς Μ. Ἀσίας πρὸς τοὺς Μοισίους τῆς Θράκης, ἰδέαν γεννηθεῖσαν εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς συνηθέως τῶν δόξων λήξεων.

Τὸ ὄνομα Κότυς, ἔφερον ἐπίσης καὶ δύο ἄλλοι βασιλεῖς τῆς ἀρχαιότητος. Εἰς τῆς Μικρῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κλαυδίου (Γαζήτου AnnaI. XI, 9) καὶ ἄλλος τοῦ Βοσπόρου, ἀδελφὸς τοῦ Μιθριδάτου (αὐτόθι, XII, 15, 18).

Ὑπὸ τὸ ὄνομα Κότυς ἡ Κοτυτίω ἐλατρεῖτο Θρακικῆ θεότης, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία πλήρης ἡδονῶν καὶ ἀκολασίας εἰσῆχθη ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ τὴν Χίον, Κόρινθον καὶ Ἀθήνας. Ἐξ Ἑλλάδος μετεδόθη ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοτυτίτις ἢ Κοτυτία. Ἡ λατρεία τῆς εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ ὅπως καὶ τῆς Φρυγικῆς Κυβέλης, γινομένη ἐπὶ τῶν ὁρέων μετὰ βορέου καὶ βακχικοῦ ἔνθουσιασμοῦ. Οἱ δὲ τελούντες αὐτὰ ἐκαλοῦντο Βάλται, ἕνεκα τῶν καθαρῶν τοὺς ὁποίους μετήχοντο.

²⁾ Ὁ Εὐμόλπος ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἀοιδὸς καὶ πολεμιστὴς συγχρόνως. Κατεβῆεν εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὸς πρῶτος εἰσάγαγε τὰ Ἑλευσίνα μυστήρια πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου (Ὀμηρ. ὕμνος εἰς Δήμητραν, 154 καὶ 176). Οἱ δ' ἀλόγονοι αὐτοῦ ὀνομάζοντο Εὐμολπίδα, ἔχοντες τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς τελέσεως αὐτῶν.

³⁾ Ὀβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου. Βιβλ. II, 9

ΚΟΤΥΣ Ο Α'

382—351 π. Χ. ¹⁾

Κότυς δ' Α', βασιλεύς τῶν Ὀδρουσῶν, διεδέχθη τὸν πατέρα του Σεύθην ²⁾ περὶ τὸ 382 π. Χ. Ἦτο γνωστότατος εἰς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον. Μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ χρυσοῦ στεφάνου καὶ παρέσχον εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ Ἀθηναίου πολίτου. Ἐν τούτοις πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πολλὰκις ἤλθεν εἰς ῥῆξιν, διότι οὗτοι ὑπεστήριζον τοὺς ἀντιπάλους του ἐν Θράκῃ. Κατ' αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην, ὅστις ἐπανειλημμένως ἐπολέμησε πρὸς αὐτόν. Τέλος ὁμως συνεμάχησε μετὰ τοῦ Κότυος καὶ τὸ 382 ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα του, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε υἱὸν τὸν Μενεσθέα ³⁾.

Καθ' ἦν ἐποχὴν Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος κατάρθωσε νὰ δηώσῃ τὸ Δεῖγμα ⁴⁾ τοῦ Πειραιῶς, αἱ δὲ Ἀθῆναι ἐκινδύνευσον νὰ χάσῃσι τὰς σπουδαιοτέρας τῶν κτήσεών των, ὁ Κότυς ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ταύτης ὅπως παγιωθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του Ἰφικράτους. Οἱ Ἀθηναῖοι τότε χάσαν τῆς ἐξυψώσεως τοῦ γοήτρου αὐτῶν καὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἐν Θράκῃ ἀτυχιῶν, αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν τὴν κατάλυσιν τοῦ Καλλιστράτου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων, ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργήσῃσι κατ' αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο ἀπέστειλαν τὸν Αὐτοκλῆ, ὅστις δὲν ἤδυνήθη νὰ κατορθώσῃ γενναίῳ τι κατὰ τοῦ Κότυος. Οἱ στρατηγοὶ διεδέχοντο ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι τῶν προκατόχων των. Ὁ Τιμόμαχος, γυναικάδελφος τοῦ Καλλιστράτου, ἠγνακίσθη καὶ αὐτὸς νὰ καταλίπῃ ἅπασαν τὴν χερσόνησον. Οὗτο δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Σησιός, ὁ κυριώτερος σταθμὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Κότυος τῷ 360 π. Χ. ⁵⁾. Τὸ δ' ἐπὶ ἔτος, ὁπότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐθερίσκοντο εἰς προστριβὰς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, κατέλαβεν ἅπασαν τὴν χερσόνησον.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Κότυς ἐδολοφονήθη ἀρχομένου τοῦ 359 π. Χ. (Ὀλυμπ. 105, 1) ὑπὸ τοῦ Πείθωνος καὶ Ἡρακλείδου, ἀδελφῶν ἐξ Αἴνου, ὁ θάνατός του ἐγαροποίησε τοὺς Ἀθηναίους, οἱ δὲ φονεῖς του ἐξυμνήθησαν ὡς ἥρωες τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐεργέται τῶν Ἀθηνῶν ⁶⁾.

¹⁾ Κατὰ τὸν Droysen ὁ Κότυς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 380—357 π. Χ. (Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μεταφρ. Ἱ. Πανταζίδου, σελ. 449 ἐν ὑποσημείωσει).

²⁾ Ὁ Σεύθης διεδέχθη τὸν θεῖόν του Σιτάκην περὶ τὸ 424 π. Χ. Περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη τοῦ Ἀλκιβιάδου.

³⁾ Κορνηλίου Νέποτος, Βίαι Ἰφικράτους 3. Δημοσθένους κατὰ Ἀριστοτ. 176.

⁴⁾ Δείγματα ἐξαλοῦντο καὶ τὰ δείγματα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τὸ δημόσιον κατὰ τὸ ἔτος, ὅπου ἐξετίθεντο αὐτά. ⁵⁾ Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοτράτους, 158.

⁶⁾ Κατὰ τὸν Ηλιοτάρχον οἱ φονεῖς τοῦ Κότυος δὲν ἦσαν τυχαῖοι. Οἱ δύο Αἰνί-

Πρίν ή όμως οί 'Αθηναίοι έπωφεληθώσιν εκ της μεταβολής ταύτης ό υιός και διάδοχος του Κότυος Κερσοβλέπτης¹⁾ κατώρθωσε βοηθούμενος υπό του τολμηροτάτου στρατηγού Χαριδήμου²⁾ να έδραιωθεί επί του θρόνου. Κατά τó παράδειγμα του 'Ιφικράτους συνεδέθη και ούτος μετά κηδεστίας μετά του βασιλικού οίκου της Θράκης λαβών σύζυγον την άδελφήν του Κερσοβλέπτου. Κατ' αὐτοῦ απέστειλαν οί 'Αθηναίοι τόν Κηφισσόδοτον³⁾ με στρατόν και στόλον, άλλ' ήναγκάσθη να αποχωρήση άναγνωρίζας την άρχήν του Κερσοβλέπτου.

"Όταν μετά τόν θάνατον του βασιλέως της Μακεδονίας Περδίκκα του Γ' (365—359 π. Χ.) διεδέχθη αὐτόν ό άνήλικος υιός του 'Αμύντας και ένεφανίσθησαν οί διάφοροι μνηστήρες του Μακεδονικού θρόνου, μεταξύ τών οποίων και ό Πανσανίας, ό βασιλεύς τών Λυγκηστών, ό Κότυς φίλα φρονών πρós αὐτόν έστειλεν άρκετήν βοήθειαν. Περὶ της ενεργείας ταύτης του Κότυος δέν έχομεν λεπτομερείας. Τό βέβαιον όμως είναι ότι ό Φίλιππος κατώρθωσε να καταβάλη όλους τους αντίπαλους του και να ανέλθη επί του Μακεδονικού θρόνου.

'Ο Κότυς ήτο διαβόητος εις τόν 'Ελληνικόν κόσμον διά τά πλούτη του, την όμότητα και την οίνοποσίαν. Πρός τους υπηκόους του έφέρετο σκαιότατα και ως άληθής τύραννος. "Όταν δέ τις τών φίλων του παρετήρησεν εις αὐτόν, ότι ή τοιαύτη συμπεριφορά του δέν ήτο βασιλική, άλλα παραφροσύνη, εκείνος απήντησεν: «'Αλλ' άκριβώς ή συμπεριφορά μου αὐτή καθιστά τους υπηκόους μου σώφρονας και λογικούς»⁴⁾.

ται άδελφοί διετέλεσαν μαθηταί της 'Ακαδημίας του Πλάτωνος. Ίδε: 'Εργάσιου Κορυτίου, 'Ελληνική Ιστορία μετάφρ. Σπ. Π. Λάμπρου, Τόμ. Γ', σελ. 125 και 271.

¹⁾ 'Ο Κότυς άποθανών κατέλιπε τρεις υιούς: Τόν Κερσοβλέπτην, τόν 'Ανάδοκον και τόν Βηρισάδην ή Βηρισάδην, οί οποίοι διενεμήθησαν τó πατριζόν βασιλείον. 'Ο Κερσοβλέπτης έλαβε τó κυρίως λεγόμενον βασιλείον τών 'Ιδουσών εν τη κοιλάδι του 'Εβρου, ό 'Ανάδοκος την πρós δυσμάς έκτεινομένην χώραν μέχρι Μαριονείας; και τέλος ό Βηρισάδης την από της Μαριονείας χώραν μέχρι τών όριων της Μακεδονίας περιλαμβάνουσαν τά περι τó Παγγαίον χροσσομυξεία. Τούτου άποθανόντος μετ' όλιγον (τφ 357 π. Χ. ό Κερσοβλέπτης απέξέωσε τους υιούς του του πατρικού βασιλείου, καθώς και αὐτόν τόν 'Ανάδοκον, και ούτως έγένετο κύριος ολοκληρου της Θράκης (πρβλ. Droysen, 'Ιστορία του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, σελ. 449 εν όποσημειώσει).

²⁾ 'Ο Χαριδμνος ούτος κατήγετο εξ 'Ωρεού της Εύβοίας. Κατηγήθησεν υπό τόν 'Ιφικράτην και Τιμόθεον, άλλ' ήτο άίτατος τόν χαρακτήρα. Κατηγήθησθεις επί άπιστία κατέφυγε τφ 360 π. Χ. πρós τόν Κότυν, βασίλεια της Θράκης, του οποίου έλαβε την θεγατέριμ σύζυγον τφ 358 π. Χ.

³⁾ 'Ο Κηφισσόδοτος διά την άποτυχίαν ταύτην κατεδικάσθη υπό τών 'Αθηναίων, ως μαρτυρεί ό Δημοσθένης, εις πρόστιμον πέντε ταλάντων (κατά 'Αριστοκράτους 163), ή δέ άποστολή του έγένετο πρó του θανάτου του Κότυος.

⁴⁾ 'Εκ του 'Ελληνομνήμονος του Σπ. Π. Λάμπρου, Τόμ. VI, σελ. 164.

Παρ' Ἀθηναίῳ¹⁾ σφίζεται ἀστεία καὶ τερατώδης ἀφήγησις τοῦ κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Ἰφικράτους δοθέντος συμποσίου, ὅπου φέρεται ὁ Κότυς ὑπηρετῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς συνδαιτημόνας.

*Κατὰ τὴν ἀγορὰν μὲν ὑπεστρωθῆσαι
στορώμαθ' ἰλιουργῆ μέχρι τῆς ἄρκτου·
δειπνεῖν δ' ἀνδρας βουτυροφάγους,
ἀχμηροκόμας μυριοπληθεῖς·
τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι
μείζους λάκκων δωδεκακλίνων·
αὐτὸν δὲ Κότυν περιεξῶσθαι
ζωμὸν τε φέρειν ἐν τῇ χρυσῇ
καὶ γενόμενον ἀπὸ τῶν κρατήσεων
πότερον μεθύειν τῶν πινόντων.*

Κότυς τοῦ Α΄ σφίζεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή²⁾ ἀνακαλυφθεῖσα παρὰ τοὺς Φιλίππους:

ΚΟΤΥΣ ΔΙΟΝΥ
ΣΩ ΚΑΙ ΗΡΑ

Οὐδόλωσ ἀπίθανον, ὁ Κότυς διερχόμενος τῶν Φιλίππων πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μαντείου τοῦ Διονύσου³⁾, νὰ ἀφιέρωσεν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἥρας ἀνάγλυφόν τι ἢ ἱερόν.

Κότυς τοῦ Α΄ σφίζονται ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ νομίσματα⁴⁾. Τὰ μὲν ἀργυρᾶ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς φέρουσι κεφαλὴν πωγωνοφόρον, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἀγγεῖον τοῦ αὐτοῦ σχήματος πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν Κυψέλων εἰκονιζόμενον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: ΚΟΤΥΟΣ ἢ ΚΟΤΥ ἢ ΚΟΤΟ. Τὰ δὲ χαλκᾶ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἑπέα, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ὅπως καὶ τὰ ἀργυρᾶ.

Κ Ο Τ Υ Σ Ο Β΄

168—162 π. Χ.

Κότυς ὁ Β΄ ἦτο υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σεύθου. Ὑπῆρξεν ὁ ἰσχυρό-

¹⁾ Ἀθηναίου, βιβλ. IV 131.

²⁾ Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δύο ἀκόμη στοιχὸν ἀποτελοῦντες ἀντίγραφα εἶναι διασπασθέντα, σχεδὸν κατεστραμμένοι. (βλ. Σταύρου Μερτζίδου, οἱ Φίλιπποι, σελ. 118).

³⁾ Ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ὑπῆρχε τὸ Μαντεῖον τοῦ Διονύσου, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν Ὀρθῆες τοῦ Παγγαίου ἐλάτρευον ὡς «Κράτιστον», οἱ δὲ τῆς ὀρεινῆς Θυράκης ὡς «Μέγιστον». Ἀπόθι, σελ. 41.

⁴⁾ Βλ. Ἱστορία τῶν νομισμάτων Barclay V. Head μετάφρ. I. Ν. : βορῶνον. Τόμ. Α΄, σελ. 355

τατος τῶν Θρακῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν, ἄρχων πάσης τῆς Ἀνατολικῆς Θρακίης ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου μέχρι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξεινίου καὶ τῆς Προποντίδος. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Κότυν τὸν Α' ἐπῆρξε συνετὸς καὶ ἀνδρείος βασιλεὺς καὶ ἀπηλλαγμένος τῶν ἐλαττωμάτων τῶν ὑπερκόων του. «Κότυς ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ὡς ἀναφέρει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης¹⁾, ἦν ἐν πολέμοις ἀνήρ ἐμπράκτως ἐμφορόμενος καὶ γνώμη διαφέρων, ἔν τε τοῖς ἄλλοις σπουδαῖος καὶ φιλίας ἄξιος. Ἦν δὲ νῆπιος καὶ σώφρων καθ' ὑπερβολὴν, ἔτι δὲ τὸ μέγιστον πάντων τοῖς Θραξί²⁾ παρακολουθούντων κακῶν ἀλλοτριώτατος.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Περσεὺς ὁ Β' (179—168 π. Χ.) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Γ', ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ῥωμαίων τῷ 172 π. Χ., ὁ Κότυς συνεμάχησεν εὐλικρινῶς μετ' αὐτοῦ ἀποστειλάς μεγάλην δύναμιν ἱππικῶν.

Ἡ πρώτη μάχη δοθεῖσα παρὰ τὸ Συκούριον (παρὰ τὴν Ὀσσα) ὑπῆρξεν ὑπὲρ τοῦ Περσέως. Ὁ Κότυς ἡγούμενος τοῦ Θρακικοῦ ἱππικῶν ἀπέκρουσε καὶ διεσκόρπισε τὸ Ῥωμαϊκὸν ἱππικὸν. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἤττα τῶν Ῥωμαίων, ὥστε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπώλεσαν 2.000 ἱππεὺς νεκροὺς καὶ ἑξακοσίους αἰχμαλώτους. Αἱ ἐμπειροπόλεμοι Μακεδονικαὶ φάλαγγες καὶ τὸ θαυμάσιον θρακικὸν ἱππικὸν ἐνίκησαν τὰς ἀπειροπόλεμους ἔτι Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας.

Ὁ Περσεὺς ἐπωφεληθεὶς τῆς νίκης ταύτης, ἐζήτησεν εἰρήνην παρὰ τῶν Ῥωμαίων, διαθεβειμένος μάλιστα νὰ καταβάλῃ καὶ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν. Ἄλλ' οἱ Ῥωμαῖοι, ἂν καὶ ἠττημένοι, ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν τοῦ Περσέως, διότι ἐθεώρουν ὅτι τοιαύτη εἰρήνη θὰ ἐσήμαινε καὶ ἀπώλειαν ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Περσεὺς θὰ ἔδυνάτο λαμπρὰ νὰ ἔχη ἀποτελέσματα ἐκ τῆς νίκης ταύτης, ἀλλ' ἦτο μόνον καλὸς στρατιώτης, οὐχὶ δὲ καλὸς στρατηγός, ὅπως ὁ πατήρ του Φίλιππος. Ἐνῶ ὁ Κότυς ἐξεδίδωκεν ἐκ τῆς Θρακίης πάντας τοὺς Ῥωμαϊζοντας Θρακίας, καθὼς καὶ τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου Εὐμένους, τὰ ὅποια συνέπραττον μετὰ τῶν Ῥωμαίων, ὁ Περσεὺς ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἀνάκτορά του, διερχόμενος τὸν καιρὸν του ἐν μέσῳ χλιδῆς καὶ ἀκολασίας. Ἐπὶ πλέον ἔνεκα τῆς φιλαργυρίας του

¹⁾ Σιόδ. Σικελιώτου, 30.

²⁾ Γενικῶς τοὺς Θρακίας ἐθεώρουν ὡς οἰνοπότης καὶ ἐκδότους εἰς κάθε εἶδους ἡδυσπλαθείας. Προβλ. Τὸ τοῦ Καλλιμάχου Αἶτια, II 11—12

Καὶ γὰρ ὁ Θρακικὸν μὲν ἀπίστευτε γανθὸν ἀμνοῖσι οἰνοποτεῖν, ἀλίγω δ' ἦδετο κισσῶν.

Δηλ. Ἀπεστρέφετο νὰ πίνῃ τὸν οἶνον μὲ τὴν κανάταν κατὰ τὸν ἐγὼπον τῶν Θρακῶν, καὶ προετίμα νὰ πίνῃ μὲ κοινὸν ποτήριον κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλου κισσοῦ.

δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γαλατῶν Κλωνδίου προσφερομένην στρατιὰν ἀνερχομένην εἰς 10.000 πεζοὺς καὶ 10.000 ἵππευς, μὴ συμφωνήσας ἐπὶ τοῦ ζητουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐτοιμασθέντες οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέστειλαν τῷ 168 π. Χ. κατ' αὐτοῦ τὸν Λεύκιον Αἰμίλιον Παῦλον, ἄνδρα ἐμπειροπόλεμον, ὅπως ἀήτητον αἱ περιστάσεις.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ἀντιπάλων στρατοπέδων ἐγένετο παρὰ τὴν Πύδναν τῇ 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 168 π. Χ. κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον¹⁾. Ἡ μάχη ὑπῆρξε φονικωτάτη. Εἴκοσι χιλιάδες Μακεδόνων ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ 11.000 ἠχμαλωτίσθησαν, καὶ οὕτως ἔληξεν ὁ πόλεμος 15 ἡμέρας ἀφ' ὅτου ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν ὁ Αἰμίλιος Παῦλος, ἡ δὲ Μακεδονία ὀλόκληρος ὑπετάχθη ἐντὸς δύο ἡμερῶν²⁾.

Ὁ Περσεὺς φεύγων μετὰ τῶν θησαυρῶν τοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἐμπίστου στρατηγοῦ του Εὐάνδρου τοῦ Κρητῶς διεσώθη εἰς τὴν νῆσον Σαμοθράκην. Ἐκεῖ ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὸν ἔσφριεν ἡ ἀσυλία τῶν Διοσκουρῶν. Ἀλλ' οἱ θεοὶ τῆς Σαμοθράκης δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῶσιν εἰς τὸ ἄσυλόν των ἕνα φονέα³⁾. Καὶ κατώρθωσε μὲν ὁ Περσεὺς διὰ δωροδοκίας τοῦ ἱεροφάντου Θεῶνδα νὰ ἀθροσθῆ ἀπὸ τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν κατηγορίας, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ ἀπελθῆ τῆς νήσου. Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε νὰ δραπτεύσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ ὡς εἰς πλησιέστερον πρὸς τὸν σύμμαχόν του Κότυν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, διότι ὁ Ῥωμαϊκὸς στόλος κατεῖχε τὸν λιμένα τῆς νήσου. Ἐγραψε τότε πρὸς τὸν Αἰμίλιον Παῦλον, ἀλλ' οὗτος ἐκώφευσε εἰς τὰς παρακλήσεις του ἐπιστρέψας καὶ τὴν ἐπιστολήν του, διότι ἐν αὐτῇ ὠνόμαζεν ἑαυτὸν βασιλέα. Τότε ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῆ. Ἄνευ ὄρων εἰς τὸν νικητὴν καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς Ῥώμην τὸν θρίαμβον τοῦ στρατηγοῦ.

Ἐν τούτοις οἱ Ῥωμαῖοι, παρ' ὄλην τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐχθρότητα τοῦ Περσεῶς, τῇ συστάσει τοῦ Μάρκου Αἰθρηλίου, μετεχειρίσθησαν αὐτὸν ἐπιεικῶς, ἀπέθανε⁴⁾ δὲ δεσμώτης δύο ἔτη μετὰ τὴν παράδοσίν του τῷ

¹⁾ Τῇ 22 Ἰουνίου τοῦ 168 π. Χ.

²⁾ Βλ. Mommsen, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία, μετάφρ. Σ. Σακελλαροπούλου. Τόμος Β', σελ. 456.

³⁾ Διότι τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ ὁ Εὐάνδρος ἀπειράσθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Περγάμου Εὐμένην, καὶ διότι ἀργότερον ἐφόνευσεν ἐν αὐτῇ τῇ Σαμοθράκῃ τὸν Εὐάνδρον διαδόσας ὅτι ἠτοκτόνησεν. Λεπτομερεῖας βλ. Tit. Liv. Βιβλ. XLV, 5, 6.

⁴⁾ Τὸ ὅτι δῆθεν οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἐθανάτωσαν, μὴ ἀρίωντες αὐτὸν νὰ κοιμηθῆ, εἶναι αὐτόζημα μῦθος. Βλ. Mommsen, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία, μετάφρ. Σακελλαροπούλου, τόμ. Β', σελ. 456.

166 π. χ. ἐν Ἀλβὰ τῆς Ἰταλίας. Ὁ δ' ἐπιζήσας νεώτερος τῶν νιῶν του Ἀλέξανδρος ἠναγκάσθη νὰ ἐργάζεται ὡς κοινὸς γραφεὺς διὰ νὰ προσπορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Οὕτω λοιπὸν 144 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατελύθη τὸ Μακεδονικὸν κράτος, αἱ δὲ ἐπαρχίαι του ἀπετέλεσαν μέρος τῆς μεγάλης Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κότυν, οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν τιμωρήσωσιν. Ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἐδόθη συγγνώμη καὶ τὰς κυριευθείσας πόλεις ἀφῆκαν ἐλευθέρως ἀποδώσαντες καὶ τὸν ἐν Ῥώμῃ ὡς ὄμηρον κρατούμενον νιόν του Βίθου. Τοῦτον ὁ Κότυς εἶχε παραδώσει ὡς ὄμηρον εἰς τὸν Περσέα. Ἀλλ' οὗτος συνελήφθη μετ' ἄλλων Θρακῶν αἰχμαλώτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Καρσεδῶν¹⁾ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Κότυς προσέφερε μεγάλα λύτρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ νιοῦ του, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέρριψαν αὐτὰ, κρατοῦντες αὐτὸν ὡς ὄμηρον. Μόνον μετὰ τὴν ἦτταν τοῦ Περσέως ἡ Γερουσία ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν τῷ ἀνεν λύτρων.²⁾ Ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν Κότυν συμπεριφορὰ τῶν Ῥωμαίων ἦτο πολιτικαίτη, διότι ὡς ὀρθῶς ἐσκέπτοντο, θὰ ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὸν κατὰ τοῦ Εὐμένους, βασιλέως τῆς Περγάμου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἦτταν τῆς Πύδνας ὁ Κότυς ἀπῆλθε τὴν κατοχὴν τῶν Ἀβδήρων, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Εὐμένης, ὡς σύμμαχος ἀκόμη τῶν Ῥωμαίων, ἐπετύγχανε τὴν κατοχὴν τῆς Αἰνῶν καὶ Μαρωνείας³⁾. Κατὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης τοῦ Κότυος οἱ Ἀβδηρίται ἐπεμψαν διὰ μέσου τῆς Μητροπόλεως αὐτῶν Τέω⁴⁾ πρεσβείαν εἰς Ῥώμην, ἵνα ὑπερασπίσῃ αὐτοὺς κατὰ τῆς φιλοδοξίας τοῦ Κότυος. Οἱ Τήσιοι ἐμεσολάβησαν πρᾶγματι ὑπὲρ τῶν Ἀβδήρων ὡς μητρόπολις αὐτῶν εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐπεμβάσεως αὐτῶν οἱ Ἀβδηρίται ἐξέδωκαν ψήφισμα⁵⁾, τὸ ὁποῖον σφίεται ἀνακαλυφθὲν εἰς Sevgi-Hissar παρὰ τὴν Τέων.

Κότυς ὁ Β' ἀπέθανε τῷ 142 π. Χ. ἄγνωστον τίνα καταλιπὼν διάδοχον.

¹⁾ Σήμερον Carsoli.

²⁾ Tit. Liv. XLV. 42. Πολυβ. XXX 18.

³⁾ Tit. Liv. XLV. 19. Πολυβ. XXX. 33

⁴⁾ Τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο ἀσύνθητος. Οἱ Μασσαλιῶται, παραδείγματος χάριν, ἐμεσολάβησαν ὑπὲρ τῆς Λαμψακίου, πόλεως ἀδελφῆς, ἀποικίας τῶν Φωκαέων, ὅπως καὶ ἡ Μασσαλία.

⁵⁾ Ἴδε : Mélanges d'Archéologie et d'Épigraphie τοῦ Albert Dumont, ἐκδόθηνα ὑπὸ τοῦ Th. Homolle, σελ. 442 ὑπ' ἀριθμ. 110^b 4.

ΚΟΤΥΣ Ο Γ'

57—48 π. Χ.

Περὶ Κότυος τοῦ Γ' ἐλάχιστα διέσωσαν ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἔπεισε τὸν ἀνθύπατον Πείσωνα¹⁾ νὰ δολοφονήσῃ τοὺς πρέσβεις πολλῶν Θρακικῶν φυλῶν καὶ ὅτι συνετάχθη ἀκολούθως μετὰ τοῦ Πομπηίου εἰς τὸν κατὰ τοῦ Καίσαρος ἀγῶνα διὰ 500 ἀνδρῶν. Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Λεύκιος Κάσιος Λογγίνος, στρατηγὸς τοῦ Καίσαρος, ἤρχισε νὰ ὀχυρώνῃ τὰς πύλας τῶν Τεμπῶν, αἰφνιδίως ἀνεφάνη πρὸ αὐτοῦ μοῖρά τις ἱππέων Θρακῶν ὑπὸ τὸν Κότυν. Νομίσας ὁ Λογγίνος ὅτι βλέπει τὴν πρωτοπορίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ Μετέλλου Σκηπίωνος, πενθεροῦ τοῦ Πομπηίου, ἐξεκένωσε τὴν Θεσσαλίαν καὶ ὑπεχώρησε μέχρι Ἀμβρακίας. Ταῦτα ἐγένοντο τῷ 48 π. Χ.²⁾

Κότυος τοῦ Γ' σφύζονται ὠραιότατα ἀργυρὰ τετραδράχμα φέροντα ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὴν κεφαλὴν τοῦ Κότυος, ἐστραμμένην πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ διαδήματος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τὴν ἐπιγραφὴν: ΚΟΤΥΟΣ ἦ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΤΥΟΣ μετ' ἀστῆς ἐπὶ κρομονοῦ³⁾.

ΚΟΤΥΣ Ο Δ'

11 π. Χ. — 6 π. Χ.

Κότυς ὁ Δ' ἦτο ἐξάδελφος τοῦ Ραισκουπόριδος. Θέλων μόνος νὰ καταλάβῃ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον ὁ Αὐγουστος εἶχε διανείμει μεταξὺ τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ θειοῦ του, συνέλαβεν αὐτὸν δολίως καὶ παρὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Τιβερίου ἐθανάτωσεν αὐτόν⁴⁾.

ΚΟΤΥΣ Ο Ε'

12—17 μ. Χ.

Μετὰ τὸν θάνατον Ῥοιμητάλκους τοῦ Α' ὅ) (Ραισκουπόριδος κατ'

¹⁾ Κικέρ. Piss. XXXIV. Καίσαρος, De bello Gallico. III, 4.

²⁾ Χερτοβέγγ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας Τόμ. Α', σ. 568.

³⁾ Νομισματολογία Head—Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. : 59.

⁴⁾ Δίων. Κασσ. ΝΔ, 34. Τακίτου. AnnaI II, 61.

⁵⁾ Ῥοιμητάλκης ὁ Α' (11 π. Χ. — 12 μ. Χ.) ἦτο ἀδελφὸς Κότυος τοῦ Δ' καὶ φίλος τοῦ Ἀντωνίου. Συνταχθεὶς κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Ἀντωνίου εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ὀκταβίου ἀγῶνα ἐγκατέλειπε τὴν Τριανδρίαν μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν (31 π. Χ.) καὶ προσήλθε μὲ τὸ μέρος τοῦ νικητοῦ. Ὡς κηδεμὼν Ῥαισκουπόριδος τοῦ Β' καὶ τινος ἄλλου ἀγνώστου τὸ ὄνομα, εἶδεν Κότυος τοῦ Δ' διεξήγαγε φοβερὸν ἀγῶνα κατὰ τὸν Βέσσων, Θρακικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποῖου ἠγεῖτο ὁ Βογολέξος, πρωθυερεὺς τοῦ Διονύσου. Κατὰ τὴν μάχην ὁ Ῥαισκουπόρις ἐφονεύθη. ὁ Ροιμητάλκης ἐτάραξε εἰς φυγὴν. οἱ

ἄλλους) ἀνήλθεν εἰς τὸν θρόνον Κότυς ὁ Ε΄, ὁ ἐπικληθεὶς Σαπταῖος¹⁾, υἱὸς τοῦ βασιλέως Σαδάλα²⁾ καὶ τῆς Πολεμοκρατείας, ὅτις θεωρεῖται, ὅπως εἴπομεν ἀνωτέρω, εἰς τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ ὁ μόνος ἐστεμμένος ποιητῆς τῆς ἀρχαιότητος.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ Ὀβιδίου³⁾ καὶ τοῦ Τακίτου συνέγραψεν ἀρκετὰ ἔμμετρα συγγράμματα. Δυστυχῶς ὁμως οὐδὲν τούτων περιεσώθη μέχρις ἡμῶν.

Κατὰ τὸν Τάκικον μετὰ τὸν θάνατον Ῥοιμητάλκου τοῦ Α΄, βασιλέως τῆς Θράκης καὶ συμμάχου τῶν Ῥωμαίων, ὁ Αὐγουστος ἔνεκα πολιτικῶν λόγων διένειμε τὸ βασίλειον τῆς Θράκης μεταξὺ τοῦ Ῥαισκουπόριδος τοῦ Γ΄, ἀδελφοῦ του, καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κότυος τοῦ Ε΄.

Κατὰ τὴν διανομὴν ταύτην αἱ παραλαβαὶ πόλεις καὶ πόρται, αἱ γειτνιάζουσαι μὲ τὸ Ἑλληνικὸν ἔμποριον καὶ κείμεναι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Θράκης ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰστρου, ἐδόθησαν εἰς τὸν Κότυν, αἱ δὲ ἄγονοι καὶ βραχώδεις εἰς τὸν Ῥαισκούποριν. Καί, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Τάκιτος⁴⁾, ὁ χαρακτὴρ τῶν δύο τούτων βασι-

δὲ στρατιῶται τοῦ πιστεύοντες ὅτι οἱ θεοὶ συναρῶσι μετὰ τοῦ Βογολέξου ἐφευγον ἄνευ μάχης. Ὁ Ῥοιμητάλης ἠναγκάσθη τότε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν χειρόνησον, ἀλλ' οἱ Βέσσοι κατεδίωξαν αὐτὸν ἐρημώσαντες τὴν χώραν. Οὕτως ἅπανα ἡ Θράκη περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βέσσων, οἱ ὅποιοι ἐστράφησαν κατὰ τῆς Μακεδονίας καὶ αὐτῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι τότε διετάξαν τὸν Λ. Πείσωνα νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τοῦ Ῥοιμητάλκου καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν κατὰ τῶν Βέσσων ἀγῶνα. Κατὰ τὴν πρώτην μάχην αἱ Ῥωμαϊκαὶ λεγεῶνες ἠττήθησαν. Ἀλλὰ ταχύως ἀναλαβὼν ὁ Πείσων κατενίκησε τοὺς Βέσσους, ὡς καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτῶν συμπράξαντας, κατορθώσας ἐντός ἐνός ἔτους τελείως νὰ καθυποτάξῃ αὐτούς. Ὁ Ῥοιμητάλης ἀνήλθε τότε εἰς τὸν θρόνον διαδεχθεὶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ῥαισκούποριν καὶ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπολέσθη κατὰ τὰς μάχας. Τῷ 6 μ. Χ. βοηθήσας τοὺς Διοικητὰς τῆς Μοισίας τῆς Θράκης πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν Δαλματῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Παννονίας, οἱ ὅποιοι ἐπανεστάτησαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠδυνήθη ν' ἀποδιώξῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς Μακεδονίας καὶ νὰ νικήσῃ ἐν τινὶ μάχῃ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Βάτωνα. Ἀπέθανε τῷ 10 μ. Χ.

Αἱ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ὑπηρεσίαι τοῦ αὐτοῦ, προσεπόρισαν τὴν εὐνοίαν τοῦ Αὐγουστοῦ, τῆς ὁποίας τρενὰ δείγματα σφίζονται ἐπὶ τῶν νομισμάτων του. Ἐπὶ τῆς μᾶς ὄψεως φέρονται τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ διαδήματος καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΟΥ, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τὴν κεφαλὴν τοῦ Αὐγουστοῦ καὶ τὰ γράμματα ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ. Ἐπὶ πλέον πανταχόθεν πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Ῥοιμητάλης ἔφερε καὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ ἐπώνυμα Γάιος, Ἰούλιος, τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως τοῦ παρέσχεν ὁ Αὐγουστος.

¹⁾ Οἱ Σαπταῖοι ἦσαν μία ἐκ τῶν 22 αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Θράκης, κατοικοῦντες παρὰ τὰ Ἀβδηρὰ πρὸς βορρᾶν τῆς λίμνης Ἰσαριδίδος.

²⁾ Albert Dumont. loc. cit. σελ. 365.

³⁾ Ὀβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου, II, 9.

⁴⁾ «III (δηλ. τοῦ Κότυος) mite et amoenum, huic (δηλ. τοῦ Ῥαισκουπόριδος), atrox, avidum et societatis impatiens». Annal. βιβλ. II, 64.

λέων διέφερον, ὅσον καὶ ἡ φύσις τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας ἐξουσίαζεν ἑκα-
στος. Καὶ τοῦ μὲν Κότνος ὁ χαρακτήρ ἦτο γλυκὺς καὶ πρᾶος (junc-
num mitissimus κατὰ τὸν Ὀβίδιον), τοῦ δὲ Ῥαισκουπόριδος ὑπερο-
πτικός, σκληρὸς καὶ φθονερός.

Ὁ Κότνος ἐνυμφεύθη τὴν Ἀντωνίαν Τρυφαιναν¹⁾, Ἑλληνίδα τὸ
γένος, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Πολέμωνος²⁾ καὶ τῆς Πυθο-
δωρίδος, ἐγγονῆς τοῦ πρώτου ὑπάτου τῆς Ῥώμης Μάρκου Ἀντωνίου. Ἡ
Ἀντωνία εἶχε καὶ ἀδελφὸν τὸν Ζήωνα, ὅστις ἀνεκνήρυχθη ὑπὸ τοῦ Γερ-
μανικοῦ βασιλεὺς τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας τῷ 18 μ. Χ. καὶ ἐβασίλευσεν
ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρταξίας ὁ Γ'³⁾ μέχρι τοῦ 35 μ. Χ.⁴⁾

Οὕτως ἐπὶ Κότνος τοῦ Ε' ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Θράκης συνε-
δέετο μετὰ στενῶν δεσμῶν συγγενείας ὄχι μόνον μετὰ τῆς Αὐτοκρατο-
ρικῆς οἰκογενείας τῆς Ῥώμης, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν
τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀρμενίας.

Ἐκ τῆς Ἀντωνίας ὁ Κότμος ἀπέκτησε τρεῖς υἱούς, τὸν Ῥοιμητάλην,
Πολέμωνα καὶ Κότυν. Τούτων τὸν Ῥοιμητάλην ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην
πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἔνθα συνεδέθη στενῶτα ὡς φίλος καὶ συμπαίκτηρ
μετὰ τοῦ Γαίου Καίσαρος, ὅστις ἀργότερον ἐγένετο Βασιλεὺς τῆς Ῥώ-
μης, γινωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Καλλιγούλας.

Κότμος τοῦ Ε' ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως παρὰ τὴν Βιζύην καὶ τὰ
περίχωρα αὐτῆς πλείστα νομίσματα φέροντα τὴν προτομὴν τοῦ Κότμος
ἐστεμμένου διὰ διαδημάτων μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΤΥΣ,

¹⁾ Ἡ Ἀντωνία ἠνομάσθη οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς Ἀντωνίας, μητρὸς τοῦ Γερμανι-
κοῦ. Τῆς Ἀντωνίας σφραγίσματα ἀγαθὰ νομίσματα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς φέροντα τὴν ἐπι-
γραφὴν ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΡΥΦΑΙΝΑ ἢ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΡΥΦΑΙΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Head—Σβορῶου, Τόμ. Β', σελ. 13.

²⁾ Ὁ Πολέμων, υἱὸς Ζήωνος τοῦ ῥήτορος ἐκ Λαοδικείας, ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν
πρὸς τὸν Ἀντώνιον ὑπηρεσιῶν του διορίσθη διοικητὴς μέρους τινὸς τῆς Κιλικίας.
Βραδύτερον ἀντίλλαξε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην πρὸς τὸ βασιλεῖον τοῦ Πόντου, ἀλλ'
ἄγνωστον πότε. Κατὰ Δίωνα τὸν Κάσιον, ὁ Πολέμων ἦτο βασιλεὺς τοῦ Πόντου κατὰ
τὸ 36 π. Χ., ὅποτε ἐβρόθήθη εἰς τὴν κατὰ τῶν Πάρθων ἐκστρατείαν.
Ἡ βασιλεία του ὤηρε μακρὰ καὶ εὐτυχῆς, αἱ δὲ κτήσεις του πλὴν τοῦ Πόντου περι-
ελάμβανον τὴν Κολχίδα καὶ ἄλλας ἐπαρχίας· μέχρι τοῦ Βοσπόρου. Τοῦτον ἀποθα-
νόντα περὶ τὸ 2 π. Χ. διεδέχθη ἡ δευτέρα σύζυγός του Πειθοδορίς, θυγατὴρ Πυθο-
δώρου τοῦ ἐκ Τράλλεων, φίλου τοῦ Πομπηίου, βασιλεύσασα μέχρι τοῦ 38 μ. Χ. Ὁ σύγ-
χρονος αὐτῆς Στράβων ἀναφέρει περὶ αὐτῆς ὅτι ἦτο γυνὴ ἐνάρετος καὶ μεγάλης διοι-
κητικῆς ἰκανότητος. οὕτως, ὥστε αἱ ὑπ' αὐτὴν χώρα ἤμαζον.

³⁾ Τὸ ὄνομα Ἀρταξίας ἔλαβεν ἐκ τῆς πόλεως Ἀρτάξατα, τὴν ὁποίαν κατέλαβεν ὁ
Γερμανικὸς (Τακίτου Annal. II, 56).

⁴⁾ Αὐτόθι, II, 56.

ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὴν νίκην κρατοῦσαν στέφανον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΑΙΣΚΟΥΡΟΡΙΔΟΣ ¹⁾).

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κότυος εἶχον μεταβληθῆ εἰς ἐντετυκῆριον πάντων τῶν διασήμων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὅποιοι πλεῖστα ὄσα ἐπιγράμματα καὶ ἐλεγεία ἀφίερωσαν πρὸς τιμὴν του.

Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς μεταξὺ καὶ ἄλλων ἔγραψε καὶ τὸ ἐξῆς ἐλεγείον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθειάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ Κότυος.

*Ζηνὶ καὶ Ἀπόλλωνι καὶ Ἄρει τέκνον ἀνάκτων
εὐκελον, εὐκταίῃ μητέρος εὐτοκίῃ
πάντα τοι ἐκ Μοιρέων βασιλῆϊα, πάντα τέλεια
ἦλθεν ἐποιήθης δ' ἔργον ἀοιδοπόλων
Ζεὺς σκῆπτρον βασιλείων, Ἄρης δόρυ, καλλοσύνην δὲ
Φοῖβος ἔχει παρὰ σοι δ' ἄθροα πάντα, Κότυ.*

Ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ Αὐγουστος, οἱ δύο βασιλεῖς, ἂν καὶ ἀντιθέτων χαρακτῆρων καὶ ἰδεῶν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Τάμιος, ἔζωον ἐν ἁρμονίᾳ, τοῦ Ῥαισκουρίδου φοβουμένου τὴν ὄργην τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐπιμελῶς κρυπτοντος τὰ κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του ἐχθρικά σχέδια. Μετὰ τὸν θάνατον ὁμοῦ τοῦ Αὐγουστοῦ τῷ 14 π. Χ. καὶ τὴν ἄνοδον τοῦ Τιβερίου εἰς τὸν θρόνον ὁ Ῥαισκούριος ἀπέρριψε τὸ προσώπειον καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Κότυος.

Ὁ Τιβέριος μαθὼν τοῦτο συνεβούλευσε τοὺς δύο βασιλεῖς νὰ συμπιλιθῶσι καὶ νὰ παύσασιν τὰς ἐχθροπραξίας. Καὶ ὁ μὲν Κότυς ἀπέλυσε τὰ στρατεύματά του, ὁ Ῥαισκούριος ὁμοῦ δολίως φερόμενος προεκάλεσε συνέντευξιν καὶ συνδιαλλαγὴν μετὰ τοῦ Κότυος, ὅστις μὴ ὑποπτευόμενός τι, ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ παραταθῆν πρὸς τιμὴν του συμπόσιον συνέλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Εἰς μάτην ὁ Κότυς διεμαρτύρητο ἐπικαλούμενος τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας. Ὁ Ῥαισκούριος εἰς ἀπάντησιν τὸν ἐκράτησε σιδηροδέσιμον, ἐνῶ τὰ στρατεύματά του κατελάμβανον τὴν χώραν του. Πρὸς δικαιολογίαν δὲ τῆς τοιαύτης ἀτίμου συμπεριφορᾶς του ἀνήγγειλεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι ἀνεκάλυψε συνωμοσίαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ αὐτοκράτορος, τὴν ὁποίαν κατέβαλε διὰ τῆς συλλήψεως τοῦ Κότυος.

Ὁ Τιβέριος μαθὼν τοῦτο καὶ θέλων νὰ ἀποφύγῃ κάθε ὀῆξιν μετὰ τοῦ Ῥαισκουρίδου, ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς «Ἐὰν ἡ διαγωγή του δὲν ἦτο δολία, ἠδύνατο νὰ βασιζέται ἐπὶ τῆς ἀθρότητός του. Ἐν πάσῃ ὁμοῦ

¹⁾ Νομισματολογία Head - Σβορώνου, Τόμ. Β', σελ. 360.

περιπτώσει οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ γερουσία ἠδύναντο νὰ ἀποφανθῶσι, πρὶν ἢ βεβαιωθῶν περὶ τῆς ἐνοχῆς του». Συνεβούλευσε δὲ τὸν Ῥαισκούποριν νὰ ἀπολύσῃ τὸν Κότυν, αὐτὸς δὲ νὰ προσέλθῃ εἰς Ῥώμην, ἵνα ἀποδείξῃ τὴν κατὰ τοῦ Κότυος κατηγορίαν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔστειλεν εἰς τὸν Ῥαισκούποριν διὰ μέσου τοῦ Λατινίου Πάνδου, ἀντιστρατήγου (propraetor) τῆς Μοισίας, μετὰ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ τὸν Κότυν. Ὁ Ῥαισκούπορις ὅμως φοβηθεὶς, μήπως ἀνακαλυφθῇ ἡ ἐνοχὴ του, ἐφόρνευσε τὸν Κότυν καὶ διέδωκεν ὅτι ἠτύχωνεν, συνάμα δὲ προφασιζόμενος ὅτι διεξάγει πόλεμον κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Βασταρῶν συνήθροϊζε στρατόν. Ἐπὶ πλέον ἤλθε καὶ εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ἀνιστίου Βετὺς ἐκ τῶν ἐπιφανῶν Μακεδόνων, ὅστις εἶχεν ἐξορισθῆ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἐνοχος ἐσχάτης προδοσίας¹⁾.

Καὶ οὕτως ἐτελεύτησε δολοφονηθεὶς ἀγρίως ὁ γλυκὺς καὶ εὐγενὴς ἐκεῖνος βασιλεὺς κατὰ τὸ 17 μ. Χ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Λατίνιος Πάνδος ἀπέθανεν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἀπεστάλη ὁ Πομπώνιος Φλάκκος, ἀρχαῖος συμπολεμιστὴς καὶ στενὸς φίλος τοῦ Ῥαισκουπόριδος, ὅστις κατώρθωσε δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων νὰ προσελκύσῃ αὐτὸν μέχρι τῶν Ῥωμαίων προφυλακῶν, ὅπου ὑπὸ τὸ πρόσχημα βασιλικῶν τιμῶν ἔθεσε φρουρὰν πρὸς φυλάξιν του. Ὄταν ὅμως ἠθέλησεν ὁ Ῥαισκούπορις νὰ ἐπιστρέψῃ, τότε ἐνόησεν ὅτι ἦτο αἰχμάλωτος τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀργότερον μεταφέρθη εἰς Ῥώμην, ὅπου ἡ καταφυγούσα σύζυγος τοῦ Κότυος Ἀντωνία ἀπηγόρευεν αὐτὸν δημοσίᾳ ὡς φονεὴ τοῦ συζύγου της. Ἀποδειχθεὶς καταφανῶς τῆς ἐνοχῆς του, καταδικάσθη νὰ διελθῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν ἐξορίᾳ μακρὰν τῆς Θράκης. Ὡς τόπος δ' ἐξορίας ὠρίσθη ἡ Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, ὅπου κατηγορηθεὶς ὅτι προσεπάθει νὰ δραπετεύσῃ, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη τῷ 19 μ. Χ.²⁾

Μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ῥαισκουπόριδος ἡ Θράκη διενεμήθη μετὰ τὸν Ῥομητάλκου τοῦ Β', υἱοῦ τοῦ Ῥαισκουπόριδος, ἀνιφρονοῦντος πρὸς τὸν πατέρα του διὰ τὴν ἐν γένει διαγωγὴν του, καὶ τῶν τέκνων Κότυος

¹⁾ Τακίτου Annal. III, 38.

²⁾ Ἡ διήγησις αὐτῆ τοῦ Τακίτου εἶναι σπουδαιότατη, καθ' ὅσον τὸ συμβῆναι τοῦτο ἐπ' οὐδενὸς ἀναφέρεται. Οὔτε ὁ Σουητώνιος οὔτε Δίων ὁ Κάσιος ἀναφεροῦσι τι. Μόνον ὁ V. Paternculus συνοπτικώτατα ἀναφέρει τοῦτο (Hist. Rom. Βιβλ. II, 129) ἀποδίδων τὴν φυλάξιν τοῦ Ῥαισκουπόριδος εἰς πανουργίαν τοῦ Τιβερίου, ὑποβουλεύσαντος ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδείου Πομπωνίου Φλάκκου.

τοῦ Ε'. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τὰ τέκνα τοῦ Κότυος ἦσαν ἀνήλικα, ὁ Τιβέριος ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ κηδεμόνος αὐτῶν διώρισεν ἑπαρχὸν ἐν Θράκῃ τὸν Ῥωμαῖον Τριβελλῖνον Ῥοῦφον, ἀρχαῖον στρατηγὸν (praetor), νὰ διοικῆ προσωρινῶς τὴν χώραν κατ' ἀρχαῖον παράδειγμα, ὅτε ἔστειλαν εἰς Αἴγυπτον Μάρκον τὸν Λέπιδον κηδεμόνα τῶν υἱῶν Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ὁ διαδεχθεὶς ὁμοῦ τὸν Τιβέριον Γάιος ἀπέδωκε τὸν θρόνον εἰς τὸν παιδικὸν του φίλον Ῥοιμητάκην τὸν Β', ὅστις εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης. Οὗτος ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 46 μ. Χ., ὅποτε ἀπέθανεν ὑπὸ ὄλως τραγικῆς περιστάσεως. Καταληφθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀνεψιάν του ἐξήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς συζύγου του¹⁾, ἣτις καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥοιμητάκου ἡ Θράκη κατέστη Ῥωμαϊκὴ ἑπαρχία προσαρτηθεῖσα ὀριστικῶς τῷ 46 μ. Χ. εἰς τὴν κοσμοκράτειραν Ῥώμην.

Ῥοιμητάκου τοῦ Β' σφίζεται ὄραϊον νόμισμα, φέρον τὴν αὐθεντικὴν εἰκόνα αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑΣ, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Καλλιγούλα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΓΑΙΩ ΚΑΙΣΑΡΙ ΣΕΒΑΣΤΩ²⁾.

Ὁ Ῥοιμητάκης ἦτο φίλος τῶν Ἀθηναίων, ἀναφέρεται δὲ καὶ ὡς ἐπόνυμος ἄρχων³⁾ αὐτῶν κατὰ τὸ ἔτος 37-38 μ. Χ.

Ἡ Ἄντωνια Τρύφαινα ἱκανοποιήθη διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ Ῥαισκουπόριδος καὶ κατόρθωσε τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν τέκνων τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ἀτυχοῦς πατρός των. Ἀλλ' ἡ προστασία αὕτη καὶ εὐνοια, διὰ τῆς ὁποίας ἡ γερουσία τῆς Ῥώμης περιέβαλλεν αὐτὴν καὶ τὰ τέκνα τῆς, ἐξήγειρον τὴν γενικὴν κατ' αὐτῆς δυσἀρέσκειαν τῶν ὑπῆκόων τῆς, οἱ ὅποιοι διέβλεπον τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτικῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀνεξαρτησίας των.

Δύο ἔτη μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Ῥοιμητάκου εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του καὶ τὴν τοῦ ἀντιβασιλέως Τριβαλλιανοῦ Ῥοῦφου διὰ τοὺς ἀνήλικους υἱοὺς τοῦ Κότυος, κατὰ τὸ 25 μ. Χ. σπουδαῖα ταραχαὶ

¹⁾ Τὸ ἐπίσδιον τοῦτο δικαίωθι εἰς τὰ Ἑλληνικὰ τοῦ Εὐσεβίου ἀποσπάσματα, καὶ συνέβη κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου τῷ 46 μ.Χ.

²⁾ Ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Tschon. Ἴδε Λεξικὸν Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας Σ. 1. Βουτρεῖ ἐν λέξει Ῥοιμητάκης. Ἐπίσης Νομισματολογία Head-Σβορώνου, Τόμ. Α', σελ. 360.

³⁾ Πρβλ. Χερταβέργ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Μετάφρ. Π. Καρολίδου, Τόμ. Α', σελ. 419.

συνέβησαν καθ' ὅλην τὴν Θράκην συνεπεία κατακραυγῆς κατὰ τῶν νέων διοικητῶν τῆς χώρας, τῶν ὁποίων ἡ ἀνικανότης, ὅπως διετείνοντο, δὲν ἠδύνατο νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ταραξίας τῆς δημοσίας ἡσυχίας.

Ὁ Τάκιτος ¹⁾ ἀναφέρει ὅτι τρεῖς φοβεραὶ βάρβαροι φυλαί, οἱ Κοιλαλεῖαι, οἱ Ὀδρύσαι καὶ οἱ Δῖοι, ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγούς, ἄλλοι μὲν προσέβησαν εἰς λεηλασίας, ἄλλοι δὲ διαθάντες τὸν Αἰμον ἐπολιόρησαν τὴν Φιλιππούπολιν, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ Ῥοιμητάλης.

Ὁ Velleius, ὅστις ἐστρατήγει τῶν παρὰ τὴν Θράκην ὁωμαϊκῶν στρατευμάτων, μαθὼν τὰς κινήσεις τῶν ἐπιδρομέων μέρος μὲν ἀπέστειλε κατ' αὐτῶν, λαβὼν δὲ τὸ πλεῖστον μεθ' ἑαυτοῦ ἐστράφη κατὰ τῶν πολιορκούτων τὴν Φιλιππούπολιν. Ἡ ταχύτης καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἱκανότης τοῦ Velleius διεσκόπισε τοὺς ἐπιδρομείς, ὁ δὲ Ῥοιμητάλης δι' ἐπιτυχούς ἐξόδον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεφάνησαν αἱ Ῥωμαϊκαὶ λεγεῶνες, κατώρθωσε νὰ σωθῆ. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν συνήφθη συμπλοκῆ, καθ' ἣν ἐκ τῶν βαρβάρων πολλοὶ ἐφρονεύθησαν, χωρὶς νὰ χυθῆ οὔτε ὄνις αἵματος ἐκ μέρους τῶν Ῥωμαίων.

Ἄλλὰ παρ' ὅλην τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιτυχίαν αἱ θρακικαὶ φυλαὶ μετὰ μεγαλυτέρας ἐντάσεως ἐξηκολούθησαν τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀγῶνα μέχρι τοῦ 26 μ. Χ., ἐπὶ τέλους ὅμως ἐκάμφθησαν καὶ ἡ νίκη ἔσπεψε τὸν Ποππαῖον Σαβῖνον, ὀδηγοῦντα τὰς ὁωμαϊκὰς λεγεῶνας ²⁾. Οἱ ἀποστάται χαραιοκθέντες ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἀποκρήμων κορυφῶν τοῦ Αἰμου ἐπολέμησαν μετὰ λύσεως μέχρι τελευταίας ἡανίδος αἵματος ἔχοντες παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῶν τοὺς γονεῖς, συζύγους καὶ τέκνα των, οἱ ὅποιοι ἐνεθάρρουν αὐτοὺς διὰ τῆς παρουσίας των καὶ πατριωτικῶν ἡσμάτων. Γοιαύτη ἦτο ἡ λύσσα καὶ ἡ ἐπιμονὴ των, ὥστε οἱ μὴ φρονεούμενοι ἠτύοκτόνου διὰ τῶν ἰδίων ξιφῶν των προτιμῶντες τὸν θάνατον τῆς δουλείας.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς ἐξεγέρσεως τῶν θρακικῶν ἐκείνων φυλῶν. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς νίκης ἐκείνης ἀνήγειραν μνημεῖον, τοῦ ὁποίου τὰ εἰρήπια σφύρονται ἐν Βιζύῃ, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «Θεῷ τῷ ὑψίστῳ ὡς εὐχαριστήρια ὑπὲρ σωτηρίας Ῥοιμητάλους καὶ Πυθοδορίδος (βασιλέων) ἐκ τοῦ κατὰ Κοιλαλητικῶν πόλεμον κινδύνου» ³⁾.

Ὁ Ῥοιμητάλης ἐφάνη χρησιμώτατος καὶ πάντοτε πιστὸς φίλος τῶν Ῥωμαίων κατορθώσας νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Τιβερίου καὶ τοῦ Καλλιγούλα. Μάλιστα ὁ Καλλιγούλας κατὰ Δίωνα τὸν Κάσσιον παρεχώ-

¹⁾ Τακίτου Annal. III, 38—39.

²⁾ Τακίτου, Annal. IV, 46—51. Περβλ. Χερτοβέργ, loc. cit. Τόμ. Β', σελ. 30 καὶ ἔξης.

³⁾ Ἐκ τῆς Θρακικῆς Ἐπετηρίδος τοῦ 1897, σελ. 103.

ρησεν εις αυτόν τὸ βασίλειον τοῦ εξαδέλφου του, ἐνῶ εἰς αὐτὸν παρεχώρει ὡς ἀντιστάθμημα τὸ βασίλειον τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ἐν τούτοις, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τινων ἐπιγραφῶν τῆς Κυζικίου¹⁾, χρονολογουμένων ἀπὸ τοῦ 38 π. Χ., ἐποχῆς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀνόδου τοῦ Καλλιγούλα, μολονότι εἶχον παρέλθει ἔνδεκα ἔτη ἀπὸ τῆς περιλάμπρου ταύτης νίκης, οἱ υἱοὶ τοῦ Κότυος δὲν εἶχον λάβει ἀκόμη τὴν ἀδειαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ βασίλειόν των. Κατὰ τὰ ψηφίσματα ταῦτα ἡ χήρα τοῦ Κότυος Ἀντωνία μετὰ τῶν υἱῶν της ἦλθεν εἰς Κύζικον, ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη μέχρι τῆς εἰς τὴν Θράκην ἐπιστροφῆς των.

Οἱ Κυζικηνοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ πόλει αὐτῶν διαμονῆς τῆς Ἀντωνίας καὶ τῶν υἱῶν της ἐξέδωκαν δύο ψηφίσματα, περιέχοντα συμπαθητικωτάτας ἐκφράσεις ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων της, ὡς καὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Γάιον εὐγνωμοσύνης της διὰ τὰς εὐεργεσίας, τῶν ὁποίων ἔτυχε παρ' αὐτοῦ μετὰ τῶν ὄρφανῶν τέκνων της.

II.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπανερχομεθα εἰς τὸν βασιλέα-ποιητὴν.

Ὁ Ὀβίδιος, ὅστις, ὡς γνωστὸν, εἶχεν ἐξορισθῆ τῷ 9 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου εἰς τοὺς τόμους τοῦ Εὐξείνου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβειος, ἀπηύθυνε τῷ 12 μ. Χ. πρὸς τὸν Κότυν μακρὰν καὶ ἔμμετρον ἐπιστολὴν ἐξ 81 στίχων, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἱκετεύει, ὅπως τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν Θράκῃ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν *Coty Regi*²⁾, θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Λατινικῆς ποιήσεως, ἄρχεται δὲ διὰ τῶν ἑξῆς ἐγκωμαστικῶν φράσεων

«Ὁ Κότυ, ἀπόγονε βασιλέων, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ
 »φθάνει μέχρι τοῦ ἐνδόξου Εὐμόλπου. Ἐὰν ἔφθασεν ἤδη εἰς τὴν ἀκοίην
 »σου ἡ περὶ τῆς ἐξορίας μου εἰδησις, ἐὰν γνωρίζῃς ὅτι φθίνω εἰς μίαν
 »χώραν γείτονα τῆς ἰδικῆς σου, εισάκουσον, ὦ ἄριστε τῶν πριγκίπων, τὴν
 »φωνήν, ἡ ὁποία σὲ ἱκετεύει καί, ἀφοῦ δύνασαι, γίνε τὸ στήριγμα ἐνὸς
 »ἐξορίστου. Ἡ τύχη—καὶ δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτὸ—μὲ παρέδωκεν εἰς
 »τὰς χεῖράς σου. Κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον δὲν ἐφάνη ἔχθρὰ πρὸς ἐμέ.
 »Δέξου μετ' εὐνοίας εἰς τὰ παραλάσια σου τὰ συντριμμάτια τοῦ ναυαγίου

¹⁾ Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἀνεκαλύφθησαν τῷ 1873, σφύζονται δὲ ἤδη εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν μουσεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Βλέπε : J. Millingen, περὶ δύο ἀνεκδότων Κυζικηνῶν ψηφισμάτων, ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως, Τόμ. Ζ', σελ. 23—28.

²⁾ Ὀβιδίου, Ἐπιστολαὶ ἐκ Πόντου. Βιβλ. II, ἐπιστολὴ 9.

»μου, και εἴθε ἡ χώρα, τῆς ὁποίας βασιλεύεις, νὰ μὴ μοῦ γίνῃ σκληρο-
»τέρα τῶν κυμάτων.

»Πίστευσέ με, εἶναι ἄξιον ἐνὸς βασιλέως νὰ παρηγορῇ τὴν δυστυ-
»χίαν. Τοῦτο ἀρκούζει εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα ποῦ κατέχεις, καὶ ἡ τύχη
»ποῦ σὲ ἀξίζει, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἴμπορεῖ νὰ φθάσῃ τὴν
»μεγαλυτέραν καρδιά σου. Ποτὲ ἡ ἰσχὺς δὲν θαυμάζεται περισσότερο
»παρὰ ὅταν συγκινηθῆται ἀπὸ τὴν ἰκεσίαν. Αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ μεγαλεῖον
»τῆς καταγωγῆς σου, αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον μιᾶς εὐγενείας ἐκ θεῶν κατα-
»γομένης, σοῦ τὸ συνιστᾷ ὁ Εὐμόλπος, ὁ ἐνδόξος ἰδρυτῆς τῆς δυναστείας
»σου, καὶ ὁ δίσκαιπος αὐτοῦ Ἐργιθόνιος. Αὐτὸ εἶναι τὸ προνόμιον, τοῦ
»ὁποίου συμμετέχεις μετὰ τῶν θεῶν. Σοῦ ἀπευθύνουν ἰκεσίας, ὅπως εἰς
»αὐτούς. Καὶ σὺ, ὅπως ἐκεῖνοι, ἀνακουφίζεις τοὺς ἰκετεύοντάς σε
» . . . Καὶ σὺ ἐπίσης, ὦ Κότυ, ἄξιε νιὲ ἐνδόξου πατρός, βοήθησον ἕνα
»δυστυχῆ ξερόριστον εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἄρχεις»

Ἐξακολουθῶν ὁ ποιητὴς παραβάλλει τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ Ἄλ-
κινόου καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐξαιρεῖ τὸ μει-
λίχιον τοῦ χαρακτήρος, τὴν πραοῖτητα καὶ τὴν ποιητικὴν φύσιν τοῦ
Θρακῆ βασιλέως διὰ τῶν ἑξῆς:

«Νὰ προσθέσω ἀκόμη, ὅτι ἡ σπουδὴ τῶν ὥραϊων τεχνῶν πραΐνει
»τὰ ἦθη καὶ ἀπαλύνει τὴν σκληρότητα; Ἐξ ὅλων τῶν βασιλέων οὐδεὶς
»πλειότερον σοῦ ἐκαλλιέργησε τὰς γλυκείας αὐτὰς σπουδὰς καὶ οὐδεὶς
»ἀφιέρωσε περισσότερον χρόνον δι' αὐτάς. Οἱ στίχοι σου τὸ ἀποδεικνύουν.
»Ἀφαίρεσον τὸ ὄνομά σου ἐκ τῶν στίχων τούτων καὶ θὰ ὠρμιζόμεν
»ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἔργον ἐνὸς Θρακῆς. Ὅχι! Ὁ Ὀρ-
»φεὺς δὲν εἶναι πλέον ὁ μόνος ποιητῆς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἡ χώρα
»τῶν Βισυθῶν ὑπερηφανεύεται διὰ τὸ πνεῦμά σου»

Περαιτέρω ὁ Ὀβίδιος ἐπαινεῖ τὴν ἀνδρείαν καὶ γενναϊότητα τοῦ Κό-
τυος καὶ ἐπανερχεται εἰς τὸ ποιητικὸν του τάλαντον λέγων:

«Ὅπως τὸ θάρρος σου σὲ παρακινεῖ νὰ λάβῃς τὰ ὅπλα, ὅταν εἶναι
»ἀνάγκη καὶ νὰ βάλῃς τὰς χεῖράς σου μετὰ τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου.
»Ὅπως γνωρίζεις νὰ ῥίπτῃς τὸ ἀκόντιον διὰ στιβαρὰς χεῖρὸς καὶ νὰ
»ὀδηγῇς ἐπιδειξίως ἕνα κέλητα. Ὅπως εὐρίσκεις τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν
»νὰ ἐξασκήσῃς εἰς τὰ ὅπλα τῶν προγόνων σου διὰ τῆς καλλιερ-
»γείας τῶν Πιερίδων διανοίγεις ὁδὸν πρὸς τὰ λάμποντα ἄστρα. Μᾶς
»συνδέει ἕνας ἐπὶ πλέον δεσμός. Καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα μεμνημένοι εἰς
»τὰ ἴδια μυστήρια. Ὡς ποιητῆς ἐκτείνω πρὸς ποιητὴν τὰς ἰκέτιδας χεῖ-
»ράς μου καὶ ζητῶ εἰς τὴν χώραν σου ἄστυλον καὶ προστασίαν».

Τυχεύειον ο ββίδιος υπογράφεται εαυτὸ δια
 κειμένων ὄντι, αδίως ἐξυρίσθη, καὶ ἀγρίως δια
 τῶν ἐγῶν.

«Λατὸ δ' εἶν μοι βαρύνεται το διαιτήμα να εα
 ραυτῶν εἰ μιν βαρύνεται καὶ ἰνὸ ββίδιον ὅσος
 δυνατὸ ἐγῶν ος να γίωω κ αραγῆα. Ἐ μιν
 γένωω γαυτῶν χεῖρα.»

Τοιαύτη ἦτο ἡ εἰσαγγελία το ββίδιος. Ἀπὸ ἀραγε
 ἠγῶω αἰσθητικὸς ἐκ μέρους το Κόδριος; ἐκ
 τῶν ὑγῶων ἠπνοῦν ἐπαινεῖται ὄντι ὁ Κόδριος
 εαφ' ὅντι μιν ἠγῶω γένωω καὶ μιν κερῶν δέ.
 γῶω το να ἔθι ἀραγῆα εἰ εἶνα ἰατρῶωτα εοι
 ἠμιν δε εδίζασε να γαυτῶν ορα το ββίδιον φοβῶ.
 μιν μιν γαυτῶν το αἰδοῦντο, το δ' αἰτὸς ἐγῶω.
 ἔθι αἰτὸς αἰτὸς διατῶν.

Ἐπὶ αἰτὸς ὄντι ὁ Αἰγῶος αἰτὸς εἶν 145.8.
 γ' ὄντι ὁ Κόδριος ἠδύνατο, αὐ ἠδύνατο, να βονδῶω αὐτον.
 Ἀπὸ ἡ αδίως μετα τον δ' αἰτὸς το Αἰγῶος μετα το
 δ' ὄντι το συμβαλλῶω, μιν ὄσος αἰτὸς εἰσῶωω τας
 γ' εἰσομῶωω, νραγῶω αὐτον να ἀμῶωω ον
 εἰ εἶνα φοιτητῶω καδῶωω χεῖρα να δυνατὸ να

Κόρυς ο ε'

βανι γρήσιμος εις τον αυχισαυτα σοινδου
 και οδου αιδουνοαι μετ' ογλον το 17 υ.χ.
 εις τον αιδερον ευρον βαρβατων αγγουα
 τον μεταμορφωσαν σοινδου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ